

Περιεχόμενα

	σελ.
1.ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ;.....	
2.ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΟΘΕΣΗ;.....	
3.Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ: ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΣ ΧΡΟΝΟΣ.....	
4.Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΠΡΟΣ ΕΞΗΓΗΣΗ.....	
5.ΟΜΩΣ ΠΡΟΣΕΞΤΕ: Η ΑΛΛΑΓΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ... ΑΣΤΑΘΕΙΑ.....	
6.Η ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΚΑΙ Η ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΧΡΟΝΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ.....	
7.ΟΙ ΥΛΙΚΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΟΥΝ ΜΙΑ ΣΥΝΘΕΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΥΛΗ;.....	
8.ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΧΩΡΟΣ;.....	
9.Η ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΜΕ ΤΟ ΧΩΡΟ.....	
10.Ο ΧΩΡΟΣ ΣΑΝ ΡΟΗ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ.....	
11.Η ΡΟΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΧΡΟΝΙΚΟ ΟΡΙΟ. ΓΙΑΤΙ;.....	
12.ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ ΧΩΡΟΣ, ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ.....	
13.ΕΛΚΤΙΚΗ ΡΟΗ, ΑΠΟΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ.....	
14.ΤΑ ΟΡΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ.....	
15.ΟΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΕΣ (Η ΚΙΝΗΣΗ ΜΕ ΑΝΑΔΡΑΣΗ).....	
16.ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΕ ΠΟΛΛΕΣ ΥΠΟΣΤΙΓΜΕΣ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ.....	
17.Η ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΑ ΕΜΜΕΣΑ-ΥΛΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.....	
18.ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΗΣ «ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ» ΜΕ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΤΡΟΠΟ.....	
19.ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΚΑΙ ΖΗΤΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ.....	
20.ΤΙ ΔΕΙΧΝΕΙ Η ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΗ ΣΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΩΝ ΓΑΛΑΞΙΩΝ;.....	
21.Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΕΙΝΑΙ 15.000.000.000 ΕΤΗ;.....	
22.Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΙΚΟΥ ΥΠΟΒΑΘΡΟΥ ΤΙ ΔΕΙΧΝΕΙ;.....	
23.ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΜΑΖΑΣ.....	
24.Η ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΠΟΣΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΜΕ ΤΗ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ ΡΟΗΣ ΤΗΣ.....	
25.Η ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑ, Η ΤΥΧΗ ΚΑΙ Η ΑΣΥΝΕΧΕΙΑ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΑ.....	
26.Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ.....	

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το έτος 2000 εκδόθηκε από τον οίκο «Δωδώνη» το βιβλίο με τον τίτλο «Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ». Σε εκείνο το δυσανάγνωστο βιβλίο έχει γίνει μεγάλη προσπάθεια να απαντηθούν συνολικά και με συμπυκνωμένο τρόπο τα μεγάλα ζητήματα της Φιλοσοφίας. Ένα πλήθος από τυχαίες και αποσπασματικές διαπιστώσεις στην εμπειρία και ένα πλήθος από ξεχωριστές εξηγήσεις μπορούν ν' αποκαλυφθούν πιο γρήγορα, εύκολα και όχι τυχαία. Μπορούν μέσα από την ανάλυση, την ανάπτυξη και το συσχετισμό λίγων συνοπτικών απόψεων και συνηθισμένων εννοιών και με τη δυνατότητά μας να γνωρίζουμε όλα τα πράγματα μέσα από την ανακάλυψη σχέσεων και ομοιοτήτων στα πλησιέστερα της εμπειρίας μας. Αυτό επιδίωξα να αποδείξω με τη «Θεολογία της Επιστήμης» και έγινα πολύ κουραστικός.

Εκεί, δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά μια εκπληκτική κοσμολογική θεωρία περιπλεγμένη σε πολλές συλλογιστικές λεπτομέρειες και ανάμεσα στην ανάπτυξη διαφορετικών ζητημάτων. Η ευρύτητα των εννοιών, η έλλειψη εμπειρικών δεδομένων και παραδειγμάτων, η ελλιπής ανάπτυξή της μαζί με τη συμπλοκή πολλών ζητημάτων δυσκόλευαν την προσέγγισή της. Εδώ την έχω διατυπώσει ξεχωριστά, πιο αναπτυγμένη, περισσότερο αποσαφηνισμένη και αποφεύγοντας τις λεπτολογίες. Παρά την απλότητα των διατυπώσεων δεν θα είναι ακόμα εύκολο να την παρακολουθήσει και να την καταλάβει κάποιος απροετοίμαστος. Θα δυσκολευτεί πολύ, εάν κάποιος αγνοεί τις εξελίξεις στο χώρο της φυσικής του 20^{ου} αιώνα και δεν είναι εξοικειωμένος με παλαιότερες φιλοσοφικές θεωρίες και με τις αφηρημένες έννοιες.

Η θεωρία περί της αρχής του Σύμπαντος, για την οποία γίνεται ο λόγος, φέρει ευστοχότατα τον ειδικό τίτλο «Θεωρία του Τελειωμένου Συνολικού Χρόνου και της σχετικότητας της ενέργειας» και έρχεται σε αντίθεση με την κυρίαρχη της «Μεγάλης Έκρηξης». Παρακολουθήστε την με την απλούστερη διατύπωση του κόσμου, χωρίς αριθμούς και χωρίς την έννοια της «διάστασης». Αν λάβουμε υπόψη πόσο κοπιάζουμε για να καταλάβουμε και να συγκρατήσουμε από μυθιστορήματα και γύρω από εφήμερα ζητήματα και διανοηθούμε, ότι εξηγούμε πως υπάρχει το Σύμπαν και τη σχέση του με τη Ζωή, τότε δεν θα βρούμε τη θεωρία τόσο δυσνόητη. Επιπλέον, δεν θα αξιώσουμε να είναι πιο ευκατάληπτη από ένα σχολικό βιβλίο. Σύντομα, όταν θα πρέπει να περιγράψουν και να εξηγήσουν την αρχή και την ουσία των πραγμάτων με τις απλούστερες εκφράσεις, περιληπτικά, χωρίς μαθηματικά και μαγικές διαστάσεις, δεν θα βρουν πιο εύστοχο και πιο γρήγορο τρόπο να το κάνουν.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΑΚΗΣ

ΠΟΥ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ Η «ΘΕΩΡΙΑ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ»;

Όταν θέτουμε το ζήτημα για την αρχή του Σύμπαντος και της ουσίας των πραγμάτων δεν μπορούμε να αποφύγουμε μερικές βασικές έννοιες. Όλοι οδηγούμαστε και χρησιμοποιούμε τις λέξεις Σύμπαν, χώρος, χρόνος, ύλη, αρχή, τέλος, κίνηση, δράση. Μερικοί όροι προέρχονται από νεότερες ανακαλύψεις ή διαφοροποιήθηκαν στην πορεία. Όπως οι λέξεις, βαρύτητα, ενέργεια, τα μικροσωματίδια, η κυματοειδής διάδοση, η ύλη με περισσότερες λεπτομέρειες για τη δομή της και λοιπές άλλες.

Αυτές είναι μερικές λέξεις, οι οποίες εκ πρώτης άποψης δεν φαίνονται με όλες τις σχέσεις, που έχουν η μια με την άλλη. Δεν προέκυψαν θεωρητικά και γρήγορα όλες μαζί, μέσα από την ανάπτυξη κάποιας θεωρίας, στο κεφάλι ενός στοχαστή. Όπως το μεγαλύτερο μέρος από το λεξιλόγιο της γλώσσας μας, αυτές προήλθαν με τυχαίο τρόπο και τυχαία προτεραιότητα, χρησιμοποιήθηκαν με τα πιο φανερά τους γνωρίσματα, τα οποία αντιλαμβάνεται κάθε άνθρωπος και στην πορεία του χρόνου απέκτησαν περισσότερα νοήματα.

Στη θεωρία του «Τελειωμένου Χρόνου» συμβαίνει το εξής απλό και εκπληκτικό. Όταν αρχίσουμε να προσέχουμε αυτές τις λέξεις και να προσπαθούμε να καταλάβουμε με περισσότερες λεπτομέρειες τι εννοούμε, τότε αποκαλύπτουμε πολύ σημαντικές και ύποπτες συμπτώσεις. Αυτές οι διαφορετικές και φαινομενικά άσχετες λεξούλες μπορούν να περιγραφτούν πιο αναλυτικά και να αντικατασταθούν με ορισμένες εκφράσεις και με συνδυασμούς ίδιων εννοιών.

Η άκρη του νήματος, η αρχή για την αποκάλυψη των κοινών τους στοιχείων και των σχέσεών τους βρίσκεται όταν στην αφηρημένη λέξη «Σύμπαν» διαφοροποιήσουμε τον ορισμό και του αποδώσουμε μία ευρύτερη έννοια. Όταν με τη λέξη «Σύμπαν» συμπεριλάβουμε γενικά και αόριστα το σύνολο των πραγμάτων από το παρελθόν έως το μέλλον και όχι μόνο όσων υπάρχουν στο παρόν μας. Αυτή η άποψη είναι το κλειδί για την επεξήγηση όλων των μεγάλων ζητημάτων της φιλοσοφίας.

Θα έλεγε κάποιος, ότι η αποκάλυψη των κοινών στοιχείων και των σχέσεων σε αυτές τις λέξεις μέσα από τη διαφοροποίηση στη διατύπωσή τους και από την ανάλυσή τους γίνεται μεροληπτικά. Βρίσκουμε αυτό το οποίο επιδιώκουμε. Θα έλεγε ακόμα, ότι με αυτόν τον τρόπο δεν μπορούμε να βρούμε κάποια σχέση ανάμεσά τους, την οποία δε γνωρίζαμε ήδη.¹ Όταν, όμως, ξεκινήσουμε την ανάλυση των εννοιών και τις συνδέσουμε εκ νέου στη βάση του ευρύτερου ορισμού του Σύμπαντος (ως συνόλου πραγμάτων, απ' όλους τους χρόνους), τότε με μεγάλη έκπληξη φανερώνουμε σχέσεις και γνωρίσματα, τα οποία δεν είχαν περάσει από το κεφάλι μας. Συμπεραίνουμε γνωστές θεωρίες μέσα από άλλη πορεία, επιλύουμε άλυτα προβλήματα και συμπιπτουμε με εμπειρικές διαπιστώσεις. Μετά από τη μακροχρόνια επεξεργασία και ανάπτυξη των διατυπώσεων, οι πολλές συμπτώσεις, οι ενδείξεις και οι συνέπειες οδηγούν στο συμπέρασμα, ότι μάλλον είναι απίθανο να συνδέονται όλα αυτά τυχαία. Συνήθως, όταν οι συμπτώσεις είναι υπερβολικά πολλές και μάλιστα σε δύσκολες περιπτώσεις και όταν όλα τα κομμάτια ταιριάζουν, τότε υποψιαζόμαστε την ύπαρξη κάποιας αιτίας. Η εξήγηση για τη σύμπτωση και το μη τυχαίο συνταίριασμα είναι αυτό που ονομάζουμε «αλήθεια».

¹ Τη δυνατότητα να αποκαλύψουμε άγνωστες σχέσεις στα πράγματα μέσα από την ανάλυση και μόνο μερικών εννοιών, την έχω εξηγήσει σε μία άλλη σύντομη εργασία μου.

1.ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ;

Είναι μια ενιαία θεωρία για το χρόνο, το χώρο και την ύλη αναπτυγμένη πάνω στη βάση μιας απλής άποψης, την οποία υποθέτουμε όχι τυχαία: Το Σύμπαν δεν είναι μόνο αυτό το οποίο αντιλαμβανόμαστε (με τον τρόπο μας) στο παρόν μας, αλλά είναι το σύνολο των πραγμάτων απ' όλους τους χρόνους. Δηλαδή, όταν λέμε «Σύμπαν» πρέπει να εννοούμε μαζί το παρελθόν και το μέλλον του. Επειδή συμπεριλαμβάνουμε στην έννοιά του τις αλλαγές του, έτσι το συνταυτίζουμε με το χρόνο. Ο χρόνος είναι τα πράγματα μαζί με τις αλλαγές τους.

2.ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΟΘΕΣΗ;

Όχι τυχαία, το τονίζω, υποθέτουμε ότι το Σύμπαν δεν συνεχίζει απεριόριστα να γίνεται κάποιο άλλο διαφορετικό (με απεριόριστες δυνατότητες), αλλά μετά από κάποια στιγμή αρχίζει ξανά να γίνεται όπως ήταν. Δηλαδή, υποθέτουμε ότι το Σύμπαν είναι πάντοτε το ίδιο (με σταθεροποιημένη ποιότητα) μέσα στα όρια μια συνολικής Στιγμής (στο σύνολο του Χρόνου). Επειδή το Σύμπαν μαζί με τις αλλαγές του είναι πάντοτε το ίδιο (αν το διανοηθούμε στο σύνολο των στιγμών) γι' αυτό προσθέτουμε τον επιθετικό προσδιορισμό «τελειωμένος» Χρόνος. Υποθέτουμε λοιπόν, ότι το Σύμπαν είναι ο συνολικός τελειωμένος Χρόνος, το κοινό και σταθερό σύνολο όλων των λεγόμενων πραγμάτων μαζί με όλες τις δυνατές αλλαγές τους.

3.Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ: ΕΙΝΑΙ Ο ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΣ ΧΡΟΝΟΣ. (ΜΕ ΑΛΛΗ ΔΙΑΤΥΠΩΣΗ)

Το Σύμπαν -ανεξάρτητα από τον τρόπο που το αντιλαμβανόμαστε σαν μέρος- δεν είναι μόνο τα πράγματα που υπάρχουν στο σχετικό παρόν μας. Είναι ταυτόχρονα αυτό που ήταν στο παρελθόν και αυτό που -σε σχέση με το δικό μας παρόν- θα είναι στο μέλλον και αποτελεί ενιαίο ευρύτερο σύνολο μέσα στα σταθερά όρια ενός ευρύτερου παρόντος.

Με αυτήν την έννοια, το Σύμπαν, ως σύνολο όλων των πραγμάτων απ' όλες τις στιγμές, είναι μια ενιαία, κοινή και σταθερή ποιότητα, χωρίς απραγματοποίητες δυνατότητες και στην ουσία αποτελεί τον τελειωμένο και πραγματικό Χρόνο. Ο χρόνος δεν έχει νόημα, παρά μόνο όταν υπάρχουν πράγματα που αλλάζουν και το Σύμπαν αποτελεί τον Τελειωμένο Χρόνο, γιατί εξ' ορισμού είναι όλα τα δυνατά πράγματα, τα οποία δεν είναι απερίοριστα. Δεν υπάρχει χρόνος, υπάρχουν ελλιπή πράγματα που αλλάζουν και γίνονται σε μικρότερες στιγμές ενός Συνολικού Χρόνου (σαν κλειστό κύκλωμα). Οι αλλαγές στη μορφή των μερών και στις σχέσεις τους δεν είναι αλλαγές στην ποιότητα του συνόλου. Η ποιότητα του τελευταίου είναι ή προσδιορίζεται μαζί με αυτές. Όπως είπαμε, στο σύνολό τους συμπεριλαμβάνονται όλα μαζί με την πορεία και τις διαφοροποιήσεις τους. ΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΗΛΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ ΕΙΝΑΙ ΞΑΝΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΩΝ ΑΛΛΑΓΩΝ ΤΟΥΣ, ΟΤΑΝ ΑΥΤΑ ΘΕΩΡΗΘΟΥΝ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (ΣΑΝ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΟΝΟ). Οι σχέσεις και οι αλληλεπιδράσεις τους «υλοποιούνται» και γίνονται πράγματα και τα τελευταία «ενεργούν» και δημιουργούν τα πρώτα. Γι' αυτό, οι σχέσεις και οι αλληλεπιδράσεις δεν υπάρχουν χωρίς τα πράγματα, ούτε τα πράγματα χωρίς τις σχέσεις και τους διάφορους τρόπους σύνδεσής τους. Όλα αποτελούν εκ των προτέρων ένα σταθεροποιημένο (και άμεσο) σύνολο.

4.Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΠΡΟΣ ΕΞΗΓΗΣΗ

Με αυτή τη βάση και με απλές έννοιες της κοινής εμπειρίας αναπτύσσεται μια θεωρία, στην οποία συμπεραίνονται, περιγράφονται και αιτιολογούνται ένας μεγάλος αριθμός φαινομένων, πολύ πιο εύκολα απ' όσο πιστεύαμε. Φαινόμενα της κοινής εμπειρίας, αλλά και πολλά τα οποία διαπιστώνουν, εξηγούν, προβλέπουν και αναλύουν οι εξειδικευμένοι στον επιστημονικό χώρο τους. Η ανάπτυξη αρχίζει από τη στιγμή που θα επιχειρήσουμε να απαντήσουμε σε μερικές απορίες που δημιουργεί η υπόθεσή μας και αν τη συσχετίσουμε με ενδείξεις της εμπειρίας. Πώς γίνεται να αλλάζουν γύρω μας τα πράγματα, ενώ στο σύνολό τους αποτελούν μια σταθεροποιημένη ποιότητα; Γιατί το Σύμπαν να μη συνεχίζει να γίνεται ή να εξελίσσεται χωρίς χρονικό όριο; Πώς και πότε θα αρχίσει να γίνεται ξανά το ίδιο, όπως ήταν στο παρελθόν; Θα καταστραφεί συνολικά και θα αρχίσει μετά να γίνεται όπως ήταν;

Πώς γίνεται να υπάρχουν πολλά πράγματα σε διαφορετικές στιγμές, ενώ από την άλλη στον ίδιο Χρόνο; Με άλλα λόγια, πώς γίνεται να υπάρχει ο χρόνος σχετικά, να είναι τελειωμένος για το σύνολο και ατελείωτος για το

μέρος; Η διατύπωση της παραπάνω απορίας είναι η εύστοχη μεταμόρφωση του μεγάλου φιλοσοφικού ερωτήματος για τη σχέση της ενότητας με την πολλαπλότητα (πως όλα είναι ένα;). Η σχέση αυτή θα μας αποκαλυφθεί μέσα στην έννοια του Χρόνου σαν σχέση ανάμεσα στην αμεσότητα και στην εμμεσότητα (δηλαδή στη σύνδεση πραγμάτων, που γίνεται με πολύ γρήγορο και σταθερό τρόπο ή με πολύ αργό, ασταθή και διαμέσου πολλών άλλων).

Οι απαντήσεις των παραπάνω αποριών βρίσκονται και επιβεβαιώνονται από την ανάπτυξη της βασικής υπόθεσής μας. Για να παρακολουθήσουμε, να καταλάβουμε και για να εξαγάγουμε τις συνέπειες, πρέπει να τολμήσουμε κάτι δυσνόητο και απίστευτο: Να σταματήσουμε να φανταζόμαστε το Σύμπαν σαν σύνολο πολλών εξωτερικά συσχετισμένων πραγμάτων, με κενά, αποστάσεις, σκληρότητα και σχετικά γνωρίσματα. Η συνεπής ανάπτυξη της αρχικής υπόθεσης θα είναι αδύνατη ή θα οδηγεί σε άτοπα και αντιφάσεις, αν επιχειρηθεί με μια τέτοια εμπειρική άποψη. Μόνο όταν θεωρήσουμε το Σύμπαν ταυτόχρονο προς όλα τα επιμέρους πράγματα -σαν τελειωμένο και σταθεροποιημένο στην ίδια Συνολική Στιγμή, που γίνονται και αλλάζουν τα περιορισμένα (με κενά και ελλείψεις) πράγματα-, μόνο τότε βρίσκουμε την άκρη του νήματος. Το Σύμπαν από το παρελθόν έως το μέλλον (και όχι μόνο αυτό το οποίο είναι προς το παρόν μας) υπάρχει ταυτόχρονα!

Εάν, λοιπόν, υπάρχει ταυτόχρονα, τότε πώς γίνεται να διαπιστώνουμε στην εμπειρία μας το αντίθετο; Για να απαντήσουμε σε αυτήν την απορία, θα μπορούσαμε να επικαλεστούμε την επαναστατική θεωρία της σχετικότητας (της ειδικής και της γενικής) της φυσικής του 20ου αιώνα και έτσι να αποφύγουμε μια πιο αναλυτική απάντηση. Έλα όμως, που εμείς συμπεραίνουμε τη σχετικότητα του χρόνου από την αποδοχή της βασικής υπόθεσής μας και αντί να τη χρησιμοποιήσουμε, εμείς θα την εξηγήσουμε αναλυτικά και θα τη δια φωτίσουμε! Είναι πιο αδιανόητο να ονομάζουμε «Σύμπαν» το σύνολο των πραγμάτων ως ένα όριο του χρόνου ή του χώρου και πέρα από εκείνο το όριο να το θεωρούμε εκτός Σύνπαντος και να το αποκαλούμε με άλλο όνομα.

Είμαστε μέρη ενός κοινού συνόλου διασυνδεδεμένα με άλλα και όχι στην ίδια στιγμή με όλα τα υπόλοιπα. Για να υπάρχει το μέρος σαν ξεχωριστό (εξωτερικό και περιορισμένο) ανάμεσα στα άλλα, πρέπει να μην είναι και να μην αλληλεπιδράει με όλους τους δυνατούς τρόπους ταυτοχρόνως. Τα πράγματα υπάρχουν σαν ελλιπή και ξεχωριστά, γιατί δεν διασυνδέονται με όλους τους δυνατούς τρόπους, ενώ το ένα σε σχέση με το άλλο αρχίζει να υπάρχει έμμεσα, δια μέσου κάποιων προηγούμενων και με τη συνύπαρξή τους. Σε αντίθεση με το αυτοτελές Σύμπαν (το Κοινό Σύνολό τους), το οποίο υπάρχει άμεσα και εκ των προτέρων εκείνων.

5.ΟΜΩΣ ΠΡΟΣΕΞΤΕ:

Η αλλαγή δεν είναι μόνο αστάθεια, φευγαλέα μεταβολή και απροσδιόριστη ροή. Τα ίδια τα λεγόμενα υλικά πράγματα δημιουργούνται από τρόπους αλληλεπίδρασης που γίνονται σε πολύ μικρό χρόνο. **Η αλλαγή μπορεί να είναι επαναλαμβανόμενη, κυκλική, κοινή, ανάλογη και σταθερή. Αν λέμε ότι τα πράγματα είναι μερικοί τρόποι (υλικής) αλληλεπίδρασης και διαμόρφωσης της Συμπαντικής Ποιότητας, αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν πραγματικά και με μια σταθερότητα.** Στην εμπειρία διαπιστώνουμε αρκετά συχνά την ύπαρξη σταθερότητας σε μία αλλαγή. (1) Έτσι μπορούμε να καταλάβουμε εύκολα πως δεν είναι παράξενο ή ανόητο να μιλάμε για ένα Σύμπαν με σταθεροποιημένη ποιότητα. Η ύπαρξη σταθερότητας και συνέχειας στα φαινόμενα, παρά τις αλλαγές τους, δείχνει ότι όχι μόνο βρίσκονται μέσα στο χρόνο (από συμπτωματικές εξωτερικές μεταβολές και με τυχαίους τρόπους σύνδεσης), αλλά και ότι συγχρόνως είναι μέρη ενός σταθεροποιημένου και άμεσου Συνόλου, το οποίο αντιστοιχεί στο Μέγιστο-Κοινό Χρόνο.

Διαφορετικά δε θα υπήρχε η σχετική σταθερότητα στα πράγματα και κάθε αλλαγή θα γινόταν σε απροσδιόριστες στιγμές, ανά πάσα στιγμή και με ασύνδετο τρόπο. Όλα τα λεγόμενα πράγματα γίνονται (με κάποιους τρόπους διαμόρφωσης και υλικής αλληλεπίδρασης), σαν έμμεσα-εξωτερικά μέρη μέσα στον χρόνο και έτσι σχετικά προς τα άλλα ξεχωρίζει η ύπαρξή τους (ενώ το Κοινό Σύνολό τους είναι άμεσα και πάντοτε στον ίδιο Συνολικό Χρόνο). Η ουσία τους και η ουσία των πιο μικρών μερών τους είναι το ταυτόχρονο, κοινό και σταθερό Σύνολο, το οποίο πάντοτε προϋπάρχει σε σχέση με εκείνα και το ονομάζουμε Σύμπαν. Τα υλικά πράγματα δεν παύουν να συνδέονται με κάποιους τρόπους μαζί του (σε κάθε χρόνο και χώρο), όσο απομονωμένα και σταθερά αν μοιάζουν εξωτερικά τους και κανένα δεν μπορεί να είναι χωρίς αυτούς τους τρόπους.

6.Η ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΚΑΙ Η ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΧΡΟΝΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ

Το αδιαφοροποίητο Σύμπαν, το οποίο είναι η επαρκής αιτία του εαυτού του, το οποίο είναι ανέκαθεν τελειοποιημένο, δεν έχει την αρχή της ύπαρξης και της ποιότητάς του σε μερικές ουσίες και δεν είναι αποτέλεσμα μιας σύνθεσης που προηγήθηκε. Με την ευρύτερη συνολική στιγμή δεν εννοούμε αρχή και τέλος στη συνολική ύπαρξή του. Η στιγμή που αρχίζει το Σύμπαν να γίνεται δεν βρίσκεται πριν από τη στιγμή που αυτό τελειώνει.

Αρχίζει να γίνεται μέσα από τον ίδιο τον εαυτό του και τελειώνει ξανά μέσα στον εαυτό του σαν μέρος προς τα πράγματα που υπάρχουν σε μικρότερες χρονικές στιγμές. Η συνολική στιγμή στην οποία το Σύμπαν Είναι (τα όρια του παρόντος του) υπάρχει σχετικά, δηλαδή σε σχέση με τα μέρη του, τα οποία γίνονται σε μικρότερες στιγμές.

Το Σύμπαν δεν είναι όλο ταυτόχρονα σε σχέση με τα λεγόμενα πράγματα. Συνεχίζει να γίνεται σχετικά μέσα στο χρόνο και στο χώρο των συσχετισμένων μερών σαν έμμεσο-εξωτερικό, ενώ αυτό έχει γίνει ανέκαθεν και είναι έξω από το χρόνο και το χώρο. Μέσα του περιέχει όλες τις μικρότερες χρονικές στιγμές από τη μέγιστη, που είναι το παρόν της δικής του ύπαρξης. Μπορούμε να το συμπεράνουμε και από μια διαφορετική διατύπωση:

Η συνολική στιγμή στην οποία είναι το τελειωμένο Σύμπαν, αποτελεί τη στιγμή με τη μέγιστη διάρκεια, με τα μεγαλύτερα όρια. Αυτή η Συμπαντική Στιγμή δεν μπορεί να διαιρεθεί σε απειράριθμες μικρότερες, γιατί τότε δε θα ήταν μια μέγιστη και με όρια. Δεν αποτελείται από ατελείωτες ή απειράριθμες μικρότερες στιγμές, διαφορετικά το Σύμπαν δε θα ήταν πάντοτε το ίδιο μέσα στα όρια μιας στιγμής. Συνεπώς, υπάρχει ένα ελάχιστο όριο χρόνου, το οποίο αποτελεί την ελάχιστη χρονική στιγμή. **Η ελάχιστη χρονική στιγμή αναλογεί στον ελάχιστο χρόνο αλληλεπίδρασης, στην ελάχιστη αλλαγή, στο «ελάχιστο» πράγμα, το οποίο ονομάζουμε υλικό στοιχείο.** Είναι η ελάχιστη στιγμή στην οποία το Σύμπαν αρχίζει να γίνεται σαν έμμεσο και εξωτερικό και έτσι σχετικά και έμμεσα αυτή αποτελεί ένα φορέα-μέσο για τη δημιουργία των πιο σύνθετων πραγμάτων. Με άλλα λόγια είναι ένας φορέας εμμεσότητας (ή εξωτερικότητας). Από την αλληλεπίδραση των ελάχιστων αλλαγών δημιουργούνται -όπως περιγράφεται αναλυτικά- οι συνδυασμοί και οι ποιότητες των ευρύτερων πραγμάτων, τα οποία γίνονται σε μεγαλύτερες χρονικές στιγμές, με περισσότερους τρόπους διασύνδεσης.

7.ΟΙ ΥΛΙΚΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΟΥΝ ΜΙΑ ΣΥΝΘΕΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΥΛΗ;

Επομένως, τώρα μπορούμε να καταλάβουμε καλά τι είναι η ύλη. **Τα υλικά στοιχεία είναι οι τρόποι, με τους οποίους η Συμπαντική Ποιότητα αρχίζει σχετικά έμμεσα να γίνεται στην ελάχιστη στιγμή της.** Τα πρωταρχικά απλά στοιχεία είναι οι ελάχιστες στιγμές (δράσης και ύπαρξης) της ευρύτερης πραγματικότητας, δηλαδή αποτελούν μια αφηρημένη πραγματικότητα, μια σχετική (έμμεση και εξωτερική) αρχή του Χρόνου μέσα στο συνολικό Χρόνο, στον οποίο υπάρχει το τέλειο Σύμπαν. Η ύλη είναι η

πραγματικότητα με την πιο αφηρημένη ποιότητά της, είναι η σχετική πρώτη πραγματικότητα μέσα στο ποιοτικό σύνολό της, είναι μία σχετική έλλειψη ποιότητας και πραγματικότητας μέσα στο τελειωμένο σύνολό της και δεν υπάρχει χωρίς το σύνολο των πραγμάτων ή πριν από κάθε ποιότητα πραγμάτων. Χωρίς μια προηγούμενη ποιότητα πραγμάτων ή χωρίς μια προηγούμενη διαμόρφωσή της σε ποιότητες, θα παρέμενε για πάντα απλή, τυχαία και εξωκαθορισμένη ύλη, χωρίς τη δυνατότητα να δημιουργήσει σταθερούς τρόπους σύνδεσης. Τότε, το κάθε στοιχείο της θα αλληλεπιδρούσε απροσδιόριστα, χωρίς χρονικά όρια και χωρίς καμιά σταθερή ιδιότητα (ή προκαθορισμένο όριο τρόπων αντίδρασης από την ποιότητά της).

Η ύλη υπάρχει, γιατί τα πράγματα δεν υπάρχουν ούτε αρχίζουν όλα στην ίδια εξωτερική (και σχετική) στιγμή, δεν αλληλεπιδρούν με όλους τους δυνατούς τρόπους ταυτόστιγμα και έχουν μια αρχή ύπαρξης ως προς τα εξωτερικά τους. Τα οποία δε θα ήταν εξωτερικά (δε θα υπήρχαν), αν συνδεόντουσαν μόνο άμεσα, σε μια κοινή εξωτερική στιγμή. Ή, δε θα ήταν τόσα πολλά και με τόσες δυνατότητες, αν η σχετική αρχή της αλληλεπίδρασης και της σύνθεσης δεν ήταν τόσο ελάχιστη, αφηρημένη και έμμεση. Αλλά, **η δυνατότητα να υπάρχουν πολλά πράγματα, ν' αποτελούν συνθέσεις, να συνδυάζονται και να διατηρούν σταθερούς τρόπους σύνδεσης, να είναι άμεσα για τον εαυτό τους, ενώ έμμεσα είναι μέρη, προϋποθέτει τη σταθερότητα και την αμεσότητα του συνόλου τους.** Δηλαδή, τα πράγματα γίνονται έμμεσα και αλληλεπιδρούν μαζί με την ταυτόχρονη συνύπαρξη του Κοινού Συνόλου τους (του οποίου είναι τρόποι-στιγμές ύπαρξης). Η ύλη είναι η σχετική αρχή της συνθετότητας, είναι ο φορέας (οι ελάχιστες μεταβολές) διαμέσου του οποίου τα πράγματα μπορούν και αρχίζουν να υπάρχουν σαν εξωτερικά-έμμεσα ανάμεσα στα άλλα.

Από την αρχική ανάλυση των εννοιών μπορούμε να πλησιάσουμε στην έννοια της ύλης και να εξηγήσουμε τη σχέση της με τα πιο σύνθετα πράγματα. Κάθε πράγμα σαν μέρος ενός κοινού συνόλου εξαρτάται πιο έμμεσα από τα υπόλοιπα, ανεξάρτητα από τη θέση και τη στιγμή που υπάρχει. Τα πράγματα συνυπάρχουν μέσα στα όρια μίας κοινής συνολικής στιγμής και δεν υπάρχουν έμμεσοι επηρεασμοί, που να γίνονται ύστερα από ατελείωτη διάρκεια. Ο πιο έμμεσος τρόπος, με τον οποίο συνδέονται και επηρεάζονται τα πράγματα, πρέπει να έχει πραγματοποιηθεί ανέκαθεν - όπως ανέκαθεν υπήρχαν μερικά πράγματα σε προηγούμενες στιγμές- να είναι ο ίδιος για κάθε πράγμα και τα αποτελέσματά του κάπως να παραμένουν. Αυτά τα πιο έμμεσα αποτελέσματα αποτελούν τους σταθεροποιημένους τρόπους επηρεασμού, που ονομάζουμε ύλη. Θα ήταν αδύνατο ν' αλληλοεπηρεάζεται ένα πράγμα με τα άλλα με λιγότερο έμμεσο τρόπο, αν εκείνα τα άλλα δεν είχαν στην ποιότητά τους τα ίδια στοιχεία που

περιέχει και αυτό. Περιέχουν στοιχεία κοινά, γιατί όλα τα πράγματα είναι επηρεασμένα (ή διαμορφωμένα) από τον ίδιο πιο έμμεσο τρόπο (μέσα στα όρια ενός και του αυτού Χρόνου). Δυο πράγματα που συνδέονται με πιο άμεσους τρόπους είναι αλληλοεπηρεασμένα εκ των προτέρων με τον πιο έμμεσο τρόπο. Αυτές οι πιο έμμεσες σχέσεις τους είναι πραγματοποιημένες με την ύπαρξη των κοινών υλικών στοιχείων στην ποιότητά τους. Εκπληκτικό, ότι μπορούσε κάποιος να μιλήσει για την ύλη με περισσότερη ευστοχία από μερικούς αιώνες πριν!

Την άμεση και αυτοτελή ποιότητα του συνόλου της υλικής πραγματικότητας, την οποία εμείς σαν υλικά μέρη αντιλαμβανόμαστε και γνωρίζουμε έμμεσα, εξωτερικά, αποσπασματικά και σε μερικές στιγμές, την ονομάζουμε Σύμπαν. Είναι λάθος ν' απορούμε, πως μπορούν να υπάρχουν οι πολυάριθμες διαφορετικές ποιότητες πραγμάτων συνθεμένες από λίγες πρωταρχικές και κοινές ουσίες. Η ουσία είναι η σταθερή και αδημιούργητη αρχή των σχετικών πραγμάτων και αυτό δεν σημαίνει, ότι η ουσία τους είναι το υπόλοιπο από την αφαίρεση κάθε αλλαγής, σχέσης και δράσης. Από μια τέτοια ουσία θα έλειπε η ποιότητα και η συνθετότητα. Όχι μόνο χωρίς την ουσία δεν μπορούν να υπάρχουν σχέσεις, αλλαγές, δυνατότητες, αλλά και χωρίς τα τελευταία δεν μπορεί να υπάρχει η ουσία.

Η έννοια της ουσίας είναι μια άλλη άποψη για την πρώτη αδημιούργητη αρχή των πραγμάτων και για τη δυνατότητα της σύνθεσης. Αυτή η πρώτη αρχή ή η δυνατότητα της σύνθεσης δεν μπορεί να είναι έξω ή πριν από τα πράγματα και να δημιουργεί από μόνη της, χωρίς η ίδια να προϋποθέτει καμιά σύνθεση ή ποιότητα. Από μερικά κοινά ή πρωταρχικά πράγματα (μόνο με αυτά, χωρίς τη συνεπίδραση από άλλα σύνθετα) δε θα ήταν δυνατή η ύπαρξη πολλών διαφορετικών ποιοτήτων, παρά μόνο σύνολα διαφορετικών (και ασταθών) ποσοτήτων από τον τυχαίο εξωτερικό συνδυασμό αυτών των απροσδιόριστων πρώτων (και σταθερών;) στοιχείων. Οι συνδυασμοί και οι αλληλοεπηρεασμοί θα ήταν μόνο εξωτερική προσθαφαίρεση, χωρίς να μπορούν να υπάρξουν σταθεροί τρόποι διαρκούς αλληλοεπηρεασμού πολλών στοιχείων ταυτόχρονα (δηλ. πιο άμεση διασύνδεσή τους). Το κάθε υλικό στοιχείο θα επιδρούσε με τελείως διαφορετικό τρόπο από στιγμή σε στιγμή, σαν αποσταθεροποιημένο, όπως θα επηρεαζόταν μόνο έμμεσα από την άναρχη επίδραση των πολυάριθμων άλλων. Οι διαφορετικές σύνθετες ποιότητες και οι δυνατοί τρόποι να διαμόρφωσης δεν μπορούν να εξηγηθούν επαρκώς μόνο από μερικές κοινές και εξωτερικές ουσίες. Για τον ίδιο λόγο, που δε θα μπορούσε να εξηγηθεί η ύπαρξη διαφορών στις αρχικές, κοινές και απλές ουσίες.

Το ότι η λεγόμενη ύλη δεν μπορεί να διαιρεθεί ατελείωτα ή χωρίς να πάψει να είναι με την ίδια ποιότητα, αυτό εξηγείται γιατί δεν είναι ουσία, αλλά τρόπος ύπαρξης και διαμόρφωσης μιας κοινής ουσίας. Διαφορετικά, σαν ουσία δε θα μπορούσε να διαιρεθεί ή θα έπρεπε να διαιρείται ατελείωτα,

χωρίς να μετατρέπεται. Τα πρωταρχικά υλικά στοιχεία είναι οι ελάχιστες στιγμές της άμεσης και συνολικής πραγματικότητας και χρησιμεύουν σαν μέσο, το οποίο δεν βρίσκεται έξω από μια σύνθεση ή έξω από μια προηγούμενη δημιουργημένη πραγματικότητα.

Η σύνθεση προϋποθέτει μια πολλαπλότητα απλούστερων στοιχείων και υπό μια έννοια αυτό είναι αλήθεια. Η πρωταρχικότητα και η απλότητά τους είναι σχετική (είναι πρωταρχικά σε σχέση προς τις ποιότητες των συνδυασμών τους και ταυτοχρόνως είναι τα τελικά) και δε θα μπορούσαν να υπάρχουν ούτε να δημιουργούν εκ των υστέρων, χωρίς την άμεση και προηγούμενη σχέση τους με μια προηγούμενη σύνθεση. Δεν αποτελούν μια αδημιούργητη ουσία ή μια αυτοτελή δυνατότητα για σύνθεση, αλλά ένα φορέα-μέσο μέσα στην αδημιούργητη ουσία. Δηλαδή, είναι οι ελάχιστες στιγμές στις οποίες γίνεται σχετικά έμμεσα (ως προς τα μέρη) η άμεσα σύνθετη πραγματικότητα. Η δυνατότητα σύνθεσης προϋποθέτει ξανά κάποια σύνθετη ποιότητα. Η ουσία είναι το Κοινό Σύνολο των πραγμάτων ταυτόχρονα, όχι το κάθε πράγμα σαν ποσότητα πλην τις διαφορές και τις αλλαγές του. Αυτό είναι η συνολική αιτία της συνθετότητας και της ποιότητας στις έμμεσες-υλικές αλληλεπιδράσεις και υπάρχει εκ των προτέρων όλων των επιμέρους πραγμάτων (με άμεσο τρόπο, αδημιούργητο, σε μηδέν χρόνο). Η αμεσότητα, η σταθερότητα και η ενότητα της Συμπαντικής Ποιότητας υπάρχει σχετικά έμμεσα και εξωτερικά με τις ποιότητες, τις σχέσεις και τις δυνατότητες των υλικών μερών. Τα λεγόμενα μέρη διαμορφώνουν με τις αλλαγές, τους συνδυασμούς και με τις αλληλεπιδράσεις τους ένα διαφορετικό σύνολο πραγμάτων, αλλά με δυνατότητες προκαθορισμένες από το Κοινό (και σταθεροποιημένο) Σύνολο που προϋπήρχε.

Αν το σύνολο των πραγμάτων δεν ήταν μια άμεση αιτία στον εαυτό του, αν δεν ήταν με σταθεροποιημένη ποιότητα (σαν συνολικός Χρόνος), τότε τα λεγόμενα πράγματα δε θ' αποτελούσαν τρόπους μιας κοινής ουσίας. Θα υπήρχαν με απροσδιόριστους τρόπους και με απεριορίστες δυνατότητες, σε απροσδιόριστες στιγμές, χωρίς συνέχεια και δε θα μπορούσαν να είναι με μία σχετικά σταθερή και ενιαία ποιότητα, ούτε να έχουν αναγκαστικά κοινά στοιχεία.

Μπορούμε να δούμε τον κόσμο με δύο αντίθετους τρόπους: σε εξέλιξη ή σταθερό. Σαν αφηρημένη, εξωκαθορισμένη και τυχαία υλική-έμμεση ύπαρξη ή σαν συνολική, ταυτόχρονη και αυτοπροσδιορισμένη-άμεση ποιότητα. Είναι και οι δύο αληθινοί.

Η στιγμή και ο τρόπος, που επιδράει κάθε πράγμα και ειδικότερα τα υλικά στοιχεία, δεν εξαρτάται μόνο έμμεσα (ή εξωτερικά) από τη διαφορετική στιγμή, στην οποία επιδράει το κάθε άλλο σαν εξωτερικό ανεξάρτητο μέρος. Τα ίδια τα πράγματα και τα υλικά στοιχεία είναι στην ουσία διαρκώς κάποιοι τρόποι επίδρασης (είναι άμεσα δραστήρια), πριν ακόμα να επηρεαστούν

έμμεσα ή εξωτερικά. Έχουν εκ των προτέρων (και διατηρούν) μερικές σταθερές δυνατότητες (και ιδιότητες) και μπορούν ν' αλληλεπιδρούν με ορισμένους σταθερούς τρόπους, παρά το ότι δεν επηρεάζονται μόνο με ένα σταθερό τρόπο από το εξωτερικό τους. Έτσι, αυτά τα ίδια επηρεάζουν και προκαθορίζουν τους τρόπους, με τους οποίους μπορούν να επηρεαστούν, και να γίνουν εκ των υστέρων τους. Αυτή η δυνατότητα της δικής τους δράσης και σταθερότητας δε θα υπήρχε, αν τα πράγματα ήταν προσδιορισμένα μόνο έμμεσα, από κάποια άλλα προηγούμενα ή από μια εξωτερική τους αιτία. Χωρίς την ταυτόχρονη συνύπαρξη του κοινού συνόλου της πραγματικότητας θα ήταν αδύνατα (αν όχι τελείως τυχαία), η ποιότητα, η συνθετότητα, η αμεσότητα εκ των υστέρων, οι σταθεροί τρόποι σύνδεσης, οι ταυτόχρονες εξωτερικές σχέσεις και η συνέχεια μέσα στη δραστηριότητα. Σε τελική ανάλυση, όπως θα δούμε, δε θα υπήρχε η δυνατότητα του ταυτόχρονου εκ των υστέρων, (2) την οποία ονομάζουμε «χώρο». Αν οι ποιότητες των μερών και οι αλλαγές τους ήταν προσδιορισμένες μόνο έμμεσα, εκ των προτέρων ή εξωτερικά, όλα θα ήταν ασταθή, χωρίς ποιότητα και χωρίς επαρκή αιτία.

Τα ίδια τα πράγματα είναι μερικές αιτίες, όχι μόνο αποτελέσματα και η επίδρασή τους δεν είναι προσδιορισμένη μόνο από τα προηγούμενά τους πράγματα ή από μια πρώτη εξωτερική τους αιτία. Είναι ποιοτικά και μπορούν αυτά τα ίδια σαν ξεχωριστές αρχές να αλλάζουν τα αποτελέσματα των προηγούμενων ή των εξωτερικών τους προσδιορισμών. Η επαρκής αιτία τους δεν μπορεί να είναι μια εξωτερική πρωταρχική ούτε μια εξωτερική τελική αιτία. Είναι ανέκαθεν το άμεσο και κοινό σύνολό τους. Οι ποιότητες και οι τρόποι σύνδεσης των πραγμάτων υπάρχουν σαν μικρότερες στιγμές ύπαρξης της άμεσης, κοινής και αυτοτελούς πραγματικότητας. Διαφορετικά, δε θα υπήρχε η σχετική σταθερότητα και η συνθετότητα μέσα στη δραστηριότητα και στις τυχαίες υλικές αλληλεπιδράσεις. Το μέλλον και το παρελθόν είναι μέρη ενός συνολικού παρόντος (το οποίο αναλογεί σε μια αδημιούργητη ποιοτική Ύπαρξη) και η αρχή των εξωτερικών μερών δε βρίσκεται μόνο στο σχετικό παρελθόν τους.

Ο χώρος είναι η έννοια-κλειδί για την επεξήγηση της σχετικότητας του χρόνου και της δυνατότητας να υπάρχουν υλικά πράγματα σαν εξωτερικά-έμμεσα μέσα στο τελειωμένο ανέκαθεν σύνολό τους. Οδηγεί και στην επιβεβαίωση της θεωρίας από μια εμπειρική προσέγγισή της.

8.ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΧΩΡΟΣ;

Η δυνατότητα ν' αλληλεπιδρούν με πολλούς έμμεσους τρόπους τα πράγματα και να διαμορφώνονται σε στιγμές μεγαλύτερες της ελάχιστης αλληλεπίδρασης (των υλικών φορέων), η δυνατότητα αυτή προσφέρεται από την ύπαρξη της υπόλοιπης πραγματικότητας (ή της κοινής ουσίας), που έχει γίνει σε μηδενική στιγμή. Αυτή η ταυτόχρονη ύπαρξη του συνολικού Σύμπαντος ως προς τα μέρη του (ο κοινός χρόνος) υπάρχει σχετικά (και εξωτερικά) σαν χώρος. Εάν το Σύμπαν δεν ήταν τελειωμένο ανέκαθεν ή πριν από τη στιγμή, που ακόμα γίνεται ως προς εμάς, τότε δε θα υπήρχε χώρος.

Η χωρική απόσταση δεν είναι απλώς απόσταση και απομάκρυνση. Δεν είναι μόνο ο χρόνος, στον οποίο μπορεί να γίνει με έμμεσο τρόπο ή μετά από μεγαλύτερη διάρκεια μια αλληλεπίδραση. Είναι και διεύθυνση, μια σύνθετη ή πολλαπλή απόσταση. **Η δυνατότητα της διεύθυνσης είναι η δυνατότητα για ν' αλληλεπιδρούν πολλά στοιχεία ή μέρη σε μια κοινή-ίδια στιγμή και με τον πιο άμεσο τρόπο εκ των υστέρων.** Υπάρχει σαν χώρος, γιατί αυτός είναι εκ των προτέρων μια πραγματικότητα με όλους τους δυνατούς τρόπους (μέσα στα όρια μιας μέγιστης κοινής στιγμής), ενώ σχετικά υπάρχει σαν κοινή ενέργεια για τη δυνατότητα όσων γίνονται εκ των υστέρων και έμμεσα με τους υλικούς φορείς της εμμεσότητας.

9.Η ΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΜΕ ΤΟ ΧΩΡΟ

Η επίδραση του χώρου στην υλική ποιότητα των πραγμάτων γίνεται σε στιγμή μικρότερη της ελάχιστης, δηλαδή με άμεσο τρόπο και ταυτόχρονα σε όλους τους υλικούς φορείς (φορείς του έμμεσου-εξωτερικού τρόπου ύπαρξης) με τους οποίους εκείνα διαμορφώνονται. Έτσι, με έμμεσο τρόπο, γίνεται και στις μεγαλύτερες στιγμές διαμέσου των υλικών φορέων σε κάποιους άλλους. Αντιστρόφως, τα πράγματα επιδρούν στο χώρο με τις αλλαγές που γίνονται στους υλικούς φορείς, οι οποίοι υπάρχουν σαν μια διακοπή στην ταυτόχρονη ενέργεια-χώρο.

Κάθε αρχή μέσα στο χώρο γίνεται σχετικά έμμεσα με τους υλικούς φορείς (οι οποίοι υπάρχουν σαν αρχικοί τρόποι-στιγμές για αλληλεπίδραση με άλλους τρόπους και σε άλλους χρόνους). Οι ίδιοι οι υλικοί φορείς δεν υπάρχουν εξωτερικά ως προς το σύνολο των πραγμάτων, ούτε πριν από αυτό. Όμως η αρχή της ύπαρξης των υλικών φορέων βρίσκεται εκτός χώρου, δηλαδή γίνεται από την ενέργεια εκείνου και σε απόσταση μικρότερη της

ελάχιστης (από το Σύμπαν των υπόλοιπων υποστιγμών, το οποίο σχετικά δεν υπάρχει).

10.Ο ΧΩΡΟΣ ΣΑΝ ΡΟΗ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Ο χώρος είναι η συνολική και ταυτόχρονη (προς όλους τους υλικούς φορείς) ενέργεια, που αντιστοιχεί στο μέγιστο χρονικό όριο του Σύμπαντος. Σχετικά αποτελεί τη δυνατότητα των υλικών φορέων της εμμεσότητας να δημιουργηθούν και ν' αλληλεπιδράσουν με πιο άμεσο τρόπο και με ταυτόχρονους τρόπους εκ των υστέρων. Απεριόριστος χώρος θα σήμαινε απερίοριστο χρόνο, απερίοριστη έμμεση αλληλεπίδραση, απερίοριστη ενέργεια και σε τελική ανάλυση, ένα Σύμπαν με απερίοριστες δυνατότητες (και όχι τελειωμένο).

Η απερίοριστη απόσταση και απομάκρυνση δεν είναι δυνατή. Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει απερίοριστη μετακίνηση σε ευθεία, παρά μόνο με αλλαγή της διεύθυνσης, δηλ. σε καμπύλη και κυκλική γραμμή. **Απερίοριστη ευθεία μετακίνησης θα σήμαινε απερίοριστη απόσταση, χώρος και ενέργεια.** Επομένως, μετά από ένα όριο χρόνου στη μετακίνηση, η απόσταση αρχίζει να ελαττώνεται και ο χώρος μπορεί να θεωρηθεί σαν σφαιρικός. Η σχετική αρχή της υλικής-έμμεσης πραγματικότητας και του εξωτερικού χρόνου γίνεται από την ταυτόχρονη ενέργεια του χώρου, στον οποίο οι υλικοί φορείς βρίσκονται σαν διατάραξη της, σαν ροή και στιγμές στη μεταβολή της ενέργειας.

Κάθε αλλαγή, τροποποίηση, μεταβολή -όπως και να το πούμε- στην άμεση ταυτόχρονη ενέργεια του χώρου, δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο από μια διαφορά του χρόνου, πιο αναλυτικά μια μεταβολή και ένας επηρεασμός στο χρόνο ροής της. Η ύπαρξη των υλικών φορέων και οι διαφορές τους μπορούν να αναλυθούν σε χρονικές διαφορές και να εξηγηθούν από τον τρόπο και το χρόνο που η ενέργεια αρχίζει να ρέει όταν αποσταθεροποιηθεί (σαν διακοπή αμεσότητας, δηλαδή του ταυτόχρονου τρόπου με τον οποίο η χωρική ενέργεια υπάρχει σαν ισορροπημένη και η ίδια παντού).

Η ύπαρξη κοινής ενέργειας και η ταύτισή της με το χρόνο μας επιτρέπει να περιγράψουμε και να εξηγήσουμε με απλούς όρους τις γενικές διαφορές των πραγμάτων, που προέρχονται από ποσοτικές, δηλ. χρονικές σχέσεις και την ουσιώδη άμεση σχέση που έχουν όλα μεταξύ τους. Παρότι αυτή η γενική περιγραφή τώρα δεν προσδιορίζει λεπτομερώς με σχέσεις αναλογίας και ποσότητας, όπως το κάνει ένας φυσικομαθηματικός, η αξιοπιστία της δεν ελαττώνεται. Γιατί, ο τρόπος, οι σχέσεις και οι συνέπειες παραμένουν τα ίδια, ενώ αυτό που χάνουμε είναι η γνώση των καθορισμένων στιγμών και ποσοτήτων, που υπάρχουν αυτές οι σχέσεις με τις συνέπειες.

11.Η ΡΟΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΧΡΟΝΙΚΟ ΟΡΙΟ. ΓΙΑΤΙ;

Μεταφορά ή ροή ενέργειας σημαίνει ελάττωση στην ταυτόχρονη χωροενέργεια και αντιστάθμισή της. Αντιστρόφως, η ελάττωσή της δημιουργεί μεταφορά ενέργειας προς αντιστάθμισή της και μεταφορά της ελάττωσης σε άλλες στιγμές (ή δημιουργία πολλών ελαττώσεων και αντισταθμίσεων ταυτοχρόνως). **Η συνολική ενέργεια και τα μέγιστα όρια του χρόνου στα οποία γίνεται το Σύμπαν πρέπει να παραμένουν σταθερά. Είναι πάντοτε τα ίδια και κοινά για όλα τα υλικά-έμμεσα πράγματα. Γι' αυτόν το λόγο, δεν μπορεί να μεταφέρεται περισσότερη ενέργεια στο όριο μιας σταθερής στιγμής (μιας μονάδας χρόνου).**

Αντιστοίχως, δεν μπορεί να ελαττώνεται και να αντισταθμίζεται περισσότερη ενέργεια στο όριο μιας σταθερής στιγμής. Όταν η ελάττωσή της είναι ελάχιστη, τότε μεταφέρεται μια ελάχιστη ενέργεια και αντιστρόφως, όταν μεταφέρεται ελάχιστη τότε και η ελάττωση που δημιουργείται είναι ανάλογα ελάχιστη. Προσέξτε: Επειδή η ενέργεια δεν μπορεί να μεταφερθεί πιο άμεσα από ένα όριο, γι' αυτό και η ελάττωση δεν μπορεί να συνεχίζεται απεριόριστα στην ίδια στιγμή. Επομένως, η μεταφορά περισσότερης ενέργειας από ένα όριο, δεν είναι συνεχής ή στην ίδια στιγμή, όπως και η ελάττωση που δημιουργείται. Αν συνεχιζόταν απεριόριστα στην αυτή στιγμή, τότε αυτό θα σήμαινε -εκτός από μεταφορά χωρίς όριο στον πιο άμεσο τρόπο- απεριόριστη ελάττωση και έλλειψη της δυνατότητας να διατηρηθεί η ενέργεια. Η ελάττωση θα ήταν σταθερή (και συνολική) όχι σχετική, έμμεση και εξαναγκασμένη ν' αντισταθμιστεί. Η ελάττωση στη χωροενέργεια είναι μια στιγμή της μεταφοράς της και επηρεασμός στο χρόνο μεταφοράς. Οι υλικοί φορείς είναι αυτές οι στιγμές στη μεταβολή της ενέργειας, δηλαδή είναι στιγμές που αρχίζει και τελειώνει να ρέει και κατά συνέπεια στιγμές, που η ενέργεια ελαττώνεται και ξανά αντισταθμίζεται στον ελάχιστο χρόνο.

Τώρα, μπορούμε να πούμε με άλλους όρους ότι η ποσότητα των υλικών φορέων και η ευρύτερη υλική πραγματικότητα υπάρχουν, γιατί η ελάττωση της ενέργειας δε συνεχίζεται απεριόριστα για την ίδια στιγμή (δεν είναι ελάττωση της συνολικής ενέργειας). Είναι ελαττωμένη σε πολλές σχετικές στιγμές και μεταφέρεται διαρκώς, χωρίς να μπορεί να μεταφερθεί σε μια και μόνο στιγμή, ούτε απεριόριστα. Η ύπαρξη και η εξέλιξη της εξωτερικής πραγματικότητας, η δημιουργία και η διαμόρφωση των υλικών φορέων προϋποθέτουν ροή ενέργειας και αλληλεπίδραση με λιγότερο άμεσο τρόπο (διακοπή της αμεσότητας), ελάττωση της ενέργειας και χρονική διαφορά. Όμως, αυτό δεν μπορεί να γίνεται χωρίς όρια.

Ο πιο άμεσος τρόπος μεταφοράς της ενέργειας δεν είναι απλώς το όριο, το οποίο δεν μπορεί να υπερβεί ένα πράγμα εκ των υστέρων. Είναι το όριο χρόνου κάτω από το οποίο η αμεσότητα και η σταθερότητα του ταυτόχρονου Σύμπαντος διακόπτεται και παρουσιάζεται σαν εξωτερική-έμμεση ενέργεια, σαν υλική αλληλεπίδραση. **Η αλληλεπίδραση των υλικών φορέων, η διασύνδεσή τους και η εμμεσότητά τους, προϋποθέτουν να μην αλληλεπιδρούν με τον πιο άμεσο τρόπο και αντιθέτως ν' αλληλεπιδρούν μετά από μεγαλύτερες χρονικές στιγμές και με λιγότερη ενέργεια.** Οι υλικές-έμμεσες αλληλεπιδράσεις και η σύνθετη πραγματικότητα αρχίζουν να υπάρχουν σχετικά σαν μια απώλεια χρόνου και ενέργειας από την ταυτόχρονη συνολική, που αποτελεί ο χώρος.

Δεν υπάρχει χρόνος, Σύμπαν και χώρος χωρίς την ύλη, δηλαδή ένα Σύμπαν μόνο άμεσα, χωρίς ποιότητα. Όπως δεν υπάρχει μια συνολική στιγμή χωρίς τις μικρότερες στιγμές. Αντιστρόφως, δεν υπάρχουν πρωταρχικά υλικά στοιχεία που συνθέτουν εξωτερικά όλο το Σύμπαν. Γι' αυτό, με την ορολογία της φυσικής, το Σύμπαν είναι η συνολική ενέργεια, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν λείπει ενέργεια. Ακριβώς αυτή η σχετική έλλειψή της ορίζει το νόημά της και την κάνει ταυτόσημη με το χρόνο, δηλαδή με τη ροή, τη μεταβολή και την επίδραση. **Η συνολική ενέργεια είναι ο χώρος και αντισταθμίζει τις ελλείψεις της, που είναι ο υλικός κόσμος. Αλλά η ροή προς αντιστάθμιση δημιουργεί ξανά ελλείψεις.** (Ισορροπία της ανισορροπίας το αποκαλώ αυτό).

Το Σύμπαν γίνεται ανέκαθεν σε μικρότερες στιγμές, προϋπάρχει η διαφορά χρόνου (η εμμεσότητα, η ύλη) και μπορούμε να λέμε με άλλους όρους ότι οι διαφορές του, οι διαφορές της ουσίας και η ύλη είναι στιγμές μεταφοράς ενέργειας, στιγμές που αρχίζει και τελειώνει η ροή της. Κατά συνέπεια, στιγμές ελάττωσης και αντιστάθμισής της. Η υλική-έμμεση πραγματικότητα δεν δημιουργείται συνολικά σε μια στιγμή, ούτε καταστρέφεται συνολικά, εκτός μόνο σαν μέρος και σε διάφορες (ασυνεχείς) στιγμές. Η εξήγηση είναι απίστευτα απλή: Η ενέργεια δεν μπορεί να ρέει με πιο άμεσο τρόπο από ένα όριο.

Προσέξτε πως η εμπειρική άποψη για ένα ασταθές και εξελισσόμενο Σύμπαν διασαλεύεται από μια απροσεξία στη διατύπωση της βασικής αρχής της διατήρησης της ενέργειας. Μας λένε: Η ενέργεια μπορεί και μεταβάλλεται, διαμοιράζεται και μετατρέπεται σε διάφορες μορφές, χωρίς ποτέ να χάνεται. Η ποσότητα στο σύνολό της παραμένει σταθερή. Δεν το αμφισβητεί κανένας. Όμως, με την άποψη του ασταθούς ή εξελισσόμενου Σύμπαντος και με την έννοια του συνόλου ακαθόριστη (διαφορετικό το σύνολο της ενέργειας κάθε φορά) θα έπρεπε να λένε με συνέπεια: Η ποσότητα της ενέργειας στο σύνολό της παραμένει πάντοτε η ίδια, ανεξάρτητα από την αρχική ποσότητα (!). Περιμένουμε ότι έτσι θα γίνεται και στο μέλλον για κάθε άλλη ποσότητα

που θα υπολογίσουμε. Με δεδομένο κάθε φορά μια διαφορετική ποσότητα ενέργειας προβλέπουμε ότι αυτή θα παραμείνει η ίδια.

Τελικά πότε είναι σταθερή όταν διαρκώς μεταβάλλεται και έτσι αναφερόμαστε σε διαφορετική ποσότητα κάθε φορά; Ποια ποσότητα είναι σταθερή; Θα έχουμε ρωτήσει πιο εύστοχα: Ποια είναι η βασική και γενικότερη αρχή, η οποία δεν επιτρέπει να χαθεί η ενέργεια στην πορεία και στο λαβύρινθο της μεταβολής της; (Θα προσθέταμε: Και για να μη μετατραπεί όλη σε μια μόνο μορφή και επέλθει μια αδιατάρακτη σταθερότητα;). Απάντηση: Η συνολική ενέργεια δεν μεταβάλλεται με απεριόριστα χρονικά όρια και δεν είναι απεριόριστη. Αυτή είναι σταθερή στο σύνολο του Χρόνου όλων των υλικών αλληλεπιδράσεων. Οι ποσότητές της περιέχονται σαν εσωτερικές στιγμές μιας και της ίδιας προκαθορισμένης συνολικής και όχι σαν τελείως ξεχωριστές ποσότητες. Διαφορετικά, τότε δε θα υπήρχε ένας συνολικός χρόνος για να είναι όλη η ενέργεια σαν σταθερή ποσότητα και η συνολική ενέργεια μέσα στις μικρότερες χρονικές στιγμές (σαν μέρος) θα ήταν πάντοτε ελλιπής και σταθερή εκ τύχης.

Δεν πρέπει να μιλάμε για την αρχή της διατήρησης της ενέργειας ή της ύλης (δηλ. της αφηρημένης πραγματικότητας), αλλά για την αρχή της σταθερότητας της Συμπαντικής Ποιότητας, η οποία είναι πιο εύστοχη και σαφέστερη. Η αλλαγή, η ροή ενέργειας, η αλληλεπίδραση, η ύπαρξη των υλικών φορέων, προϋποθέτουν μια ελάττωση της ενέργειας, όπως η ροή του χρόνου και οι στιγμές προϋποθέτουν την αλλαγή και την έλλειψη χρόνου.

Η συνολική ταυτόχρονη ενέργεια του χώρου δεν αντισταθμίζει το σύνολο της υλικής-έμμεσης πραγματικότητας, δηλαδή το σύνολο των ελαττώσεων της σε μια μόνο στιγμή. Αυτό σημαίνει, ότι η επενέργειά της (η ροή της) δεν περιορίζεται σε ένα μόνο μέρος και σε μια συνεχή χρονική στιγμή, όπως αν ήταν μια υλική ροή προς μια μόνο διεύθυνση του χώρου. Η ενέργεια ρέει με ελάχιστες ποσότητες και ασυνεχώς, γιατί σαν ποσότητα στο σύνολό της είναι σταθερή (και ταυτόχρονη) και η μεταβολή της αρχίζει με σχετικό τρόπο, με προκαθορισμένα χρονικά όρια. Η σχετική αρχή του Χρόνου (ή της έμμεσης-υλικής ύπαρξης) είναι αρχή της ελάττωσης της ενέργειας (σχετικά εκ των υστέρων και διαμοιράζεται μέσα στο χώρο σαν εξωτερική). Δεν μπορεί να ρεύσει περισσότερη ή να ελαττωθεί και να αντισταθμιστεί περισσότερη ενέργεια στην ίδια στιγμή, παρά μόνο σε πολλές χρονικές στιγμές. Συνεχής ελάττωση (και μεταβολή) της ενέργειας, ελάττωση χωρίς χρονικά όρια (όπως και αντιστάθμιση), θα ήταν απεριόριστη-σταθερή ελάττωση από την ταυτόχρονη συνολική ενέργεια. Θα ήταν ταυτόχρονη ελάττωση της συνολικής ενέργειας, όχι μια περιορισμένη ελάττωση, που γίνεται με προκαθορισμένα όρια και σχετικά από τη μερική μεταβολή της στις μικρότερες χρονικές στιγμές.

12. ΠΕΠΕΡΑΣΜΕΝΟΣ ΧΩΡΟΣ, ΒΑΡΥΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Το Σύμπαν στο σύνολό του χρόνου υπάρχει σχετικά σαν χώρος και σαν ενέργεια για όσα μπορούν να συμβούν με τους υλικούς φορείς και προκαθορίζει τα όρια στις αλληλεπιδράσεις των. Η ταυτόχρονη κοινή ενέργεια του χώρου και του Σύμπαντος και τα μέγιστα χρονικά όρια (στα οποία αυτό είναι όλο), προκαθορίζουν το συνολικό αριθμό των υλικών φορέων και το μέγιστο και το ελάχιστο χρόνο, που μπορούν αυτοί οι υλικοί φορείς να αλληλεπιδράσουν. Αυτό το ενεργειακό και χρονικό όριο, το οποίο είναι κοινό για όλα τα υλικά πράγματα (και η ενότητα που επιβάλλει σαν ουσία στο σύνολο των υλικών φορέων) σχετίζεται με αυτό το φαινόμενο, το οποίο ονομάστηκε από την εμπειρία «βαρύτητα».

Τα υλικά πράγματα συνδέονται με την ταυτόχρονη χωροενέργεια (σαν στιγμές της ροής της σε χρόνο μικρότερο από την ελάχιστη στιγμή) με τον ίδιο πιο άμεσο τρόπο. Αυτή η «ουδετερότητά» του χώρου, η χρονική ισότητα στην αλληλεπίδρασή του με τα έμμεσα πράγματα «αντανακλάται» και φαίνεται από την καμπυλότητα που προσδίδει στην αλληλεπίδραση και στην απόστασή τους. Δηλαδή από τον εσαναγκασμό τους ν' αλληλεπιδρούν με πιο άμεσους τρόπους και με πολλούς τρόπους στην ίδια στιγμή (και όχι μόνο έμμεσα, «εν σειρά»). Βαρύτητα ή ελκτικότητα είναι η ταυτόχρονη επίδραση του συνολικού χώρου (ή του Σύμπαντος) στις έμμεσες-υλικές αλληλεπιδράσεις, είναι η συνολική ενέργεια και η κοινή ουσία, με τις οποίες οι υλικοί φορείς γίνονται σχετικά σαν μεταβολές της.

Η εκ των προτέρων ενότητα, η αμεσότητα, η σταθερότητα του Σύμπαντος και η συνολική ενέργεια υπάρχουν σχετικά σαν τάση για αλληλεπίδραση, διασύνδεση και πιο αφηρημένα σαν ποσοτική ελκτικότητα. Ο χώρος είναι τα σταθερά και τελειωμένα χρονικά όρια μέσα στα οποία η Συμπαντική Ποιότητα συνεχίζει να γίνεται σχετικά σαν έμμεση και αυτά τα όρια δεν εξαρτώνται από τις αλλαγές και τις αλληλεπιδράσεις των υλικών φορέων εμμεσότητας. Δεν είναι τα έμμεσα-υλικά πράγματα που καθορίζουν την ύπαρξη ή τη μορφή του χώρου. Αντιθέτως, το Σύμπαν στο σύνολό του χρόνου υπάρχει σχετικά σαν χώρος και σαν περιορισμένη ενέργεια για όσα μπορούν να συμβούν με τους υλικούς φορείς και προκαθορίζει τα όρια στις αλληλεπιδράσεις τους. **Ο χώρος είναι το μέγιστο και κοινό χρονικό όριο για όλα όσα μπορούν να γίνουν και να υπάρξουν σχετικά εκ των υστέρων ή έμμεσα, διαμέσου των τρόπων της ελάχιστης στιγμής, που είναι οι υλικοί φορείς.**

Στη θεωρία του Τελειωμένου Συνολικού Χρόνου, η βαρύτητα είναι ένας γενικός όρος, ο οποίος περιγράφει ποσοτικά και μέσα από την εμπειρία των «μεγάλων σωμάτων» τη γενικότερη ενότητα, την οποία πάρα πολλοί φιλόσοφοι διαπίστωσαν και εξέφρασαν με πιο αφηρημένο τρόπο πριν από τον Newton. Τώρα, βλέπουμε πως η αφηρημένη ενότητα στο σύνολο του χρόνου αποτελεί μια ευρύτερη έννοια, την αμεσότητα και έτσι, αυτή η τελευταία μέσα στο χρόνο νοείται σαν ενεργητική και ουσιαστική.

Το μεγάλο λάθος στην εξέλιξη της φυσικής επιστήμης αναφαίνεται καθαρότερα από ποτέ προς το τέλος του εικοστού αιώνα και διατυπώνεται πολύ απλά: Προσπαθεί να εξηγήσει και να δημιουργήσει θεωρητικά τα ουσιώδη γνωρίσματα του Σύμπαντος και αυτό το ίδιο από το καθαρό μηδέν. Ενώ αντιθέτως, θα έπρεπε να αρχίσουν από το τελειωμένο σύνολο, από το κοινό προϋπάρχον, από τον συνολικό κοινό Χρόνο, για να εξηγήσουν πως δημιουργούνται εκείνα και τα ίδια τα πράγματα σαν ελλιπή μέρη από το σχετικό μηδέν (μέσα στην έμμεση-υλική πραγματικότητα). Πως από την αρχική ενότητα, και αμεσότητα του συνόλου και από την ταυτόχρονη ενέργεια δημιουργείται και διατηρείται η έμμεσότητα, η πολλαπλότητα και η χρονική διαφορά. Δηλαδή πως συνυπάρχουν αυτά τα δύο. Η λιγόλογη απάντηση είναι, ότι η ταυτόχρονη και ετερόχρονη ύπαρξη είναι σχετικές έννοιες. Αυτό που λέμε «οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος».

Το Σύμπαν είναι ταυτοχρόνως ως προς τα υλικά-έμμεσα πράγματα. Η άμεση και κοινή ενέργειά του υπάρχει σαν μια ροή προς εκείνα, την οποία αντιλαμβανόμαστε σαν βαρύτητα ή σαν έλξη. **Η αιτία της συγκέντρωσης των υλικών φορέων είναι η ροή της χωροενέργειας προς αντιστάθμιση των ελαττώσεών της.** Συγκέντρωση της ύλης στο χώρο σημαίνει αλληλενέργεια των υλικών φορέων με πιο άμεσους τρόπους σε μικρότερο χρόνο και επομένως περισσότερη ελάττωση της ενέργειας στην αυτή στιγμή και ροή περισσότερης ενέργειας για την αντιστάθμισή της. Η ελκτική ροή περιορίζει (3) το χώρο και το χρόνο, στον οποίο αλληλεπιδρούν τα απλούστερα υλικά στοιχεία και προβάλλει αντίσταση στη μετακίνησή τους σαν ένα σύνολο. (Να τη φανταστούμε σαν μια θαλάσσια δίνη, που παρασύρει πολλά σκουπίδια). Επειδή όλα τα πράγματα και οι ίδιοι οι υλικοί φορείς είναι τρόποι μεταβολής και στιγμές ροής σε μια συνολική ενέργεια, επειδή δεν διαφέρουν στην ουσία και υπάρχουν στον ίδιο συνολικό Χρόνο, γι' αυτό η χωρική ενέργεια τα επηρεάζει όλα ανεξαρτήτως της ποιότητάς τους. Δηλαδή, ανεξαρτήτως του τρόπου και του χρόνου που εκείνα υπάρχουν και γίνονται και ανεξαρτήτως της εξωτερικής απόστασής τους. Με άλλα λόγια, η βαρύτητα ενεργεί επάνω στη μάζα, ανεξάρτητα από τη χημική σύσταση ή από το είδος της ύλης, όπως είναι γνωστό.

13.ΕΛΚΤΙΚΗ ΡΟΗ, ΑΠΟΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Αν η ελκτική ροή συγκεντρώνει την ύλη μέσα στο χώρο, τότε γιατί υπάρχει απόσταση ανάμεσα στα πράγματα και στα ίδια τα υλικά στοιχεία; Τι είναι αυτό που δεν επιτρέπει την προσέγγιση ως την εκμηδένιση της απόστασης; Με άλλα λόγια έχουμε ρωτήσει: γιατί η ελκτική ροή και η χωρική ενέργεια δεν είναι απεριόριστη; Έχουμε ήδη απαντήσει.

Η συνολική και ταυτόχρονη ενέργεια που αναλογεί στο χώρο είναι σταθερή και περιορισμένη, ενώ σε καμιά χρονική στιγμή δε λείπει η υλική-έμμεση πραγματικότητα, που αναλογεί σε μικρότερες στιγμές ελάττωσης της πρώτης. Η επίδραση της συνολικής ταυτόχρονης ενέργειας του χώρου είναι περιορισμένης δυνατότητας και σταθερή και δεν μπορεί ν' αντισταθμίσει ή να εξουδετερώσει το σύνολο της υλικής πραγματικότητας. Όπως θα λέγαμε με άλλους όρους, η ενότητα δε νοείται σαν απεριόριστη χωρίς την πολλαπλότητα και ο χρόνος χωρίς έλλειψη χρόνου και ροή στιγμών. Το ίδιο, η παγκόσμια έλξη, η συνολική ενέργεια δεν είναι απεριόριστη και δεν έχει νόημα χωρίς τα όρια και τις ελλείψεις της. Απεριόριστη έλξη ή ενότητα θα σήμαινε έλλειψη της εμμεσότητας (ή της υλικότητας), έλλειψη χρονικής διαφοράς και απόστασης, έλλειψη ενεργειακής ροής, δηλαδή μόνο αμεσότητα, συνολικό χρόνο χωρίς μικρότερες στιγμές. Αυτά θα σήμαινε.

Όπως έχουμε πει, η ελκτική ροή περιορίζει το χώρο και το χρόνο, στον οποίο αλληλεπιδρούν οι υλικοί φορείς της εμμεσότητας. Όταν πολλοί φορείς εμμεσότητας αλληλεπιδρούν με τον πιο άμεσο τρόπο, τότε συνδέονται διαμέσου των λιγότερων δυνατών άλλων, στο μικρότερο χρόνο και στη μικρότερη δυνατή απόσταση. Για ν' αλληλεπιδράσουν με τον πιο άμεσο τρόπο και στη μικρότερη απόσταση, πρέπει να μην υπάρχουν σε μια μόνο κατεύθυνση (σε μια ευθεία σειρά προτεραιότητας), αλλά προς όλες τις δυνατές διευθύνσεις και έτσι προτρέπονται σε σφαιρικό ή κυκλικό σχήμα και σε επαναπροσδιορισμένους (περιοδικούς) τρόπους αλληλοεπηρεασμών. Αυτή είναι η δυνατότητα αλληλεπίδρασης σε μια κοινή στιγμή εκ των υστέρων (η οποία πραγματοποιείται σαν έμμεση μέσα στο χώρο).

Όταν οι έμμεσες-υλικές αλληλεπιδράσεις γίνονται με πιο άμεσους τρόπους, τότε οι υλικοί φορείς συνδέονται σε μικρότερες αποστάσεις, σε περισσότερες διευθύνσεις, συγκεντρώνονται σε μικρότερο χώρο και η ελάττωση της ενέργειας γίνεται περισσότερη στην αυτή στιγμή. Όταν η ενεργειακή ροή του χώρου προς ένα σύνολο υλικών φορέων γίνεται περισσότερη, τότε περιορίζεται περισσότερο ο χρόνος και ο χώρος, στον οποίο γίνονται οι αλληλεπιδράσεις των υλικών φορέων και τόσο περισσότερο περιορίζονται οι δυνατοί τρόποι αλληλεπίδρασης. Αντιθέτως, η απομάκρυνση από το κέντρο έλξης είναι ο εξωτερικός χώρος, στον οποίο συγκεντρώνονται

οι συνδυασμοί των υλικών φορέων που αλληλεπιδρούν με λιγότερο άμεσο τρόπο.

Μετά από ένα όριο συγκέντρωσης υλικών φορέων, ο χρόνος αλληλεπίδρασης γίνεται τόσο μικρός, η ελάττωση στην ενέργεια τόσο μεγάλη και η ροή προς αντιστάθμιση τόσο μεγάλη για την ίδια στιγμή, που η ύλη δεν μπορεί να διατηρηθεί. Με συνέπεια, ν' αποσταθεροποιείται, να γίνεται αδύνατη η παραπέρα συγκέντρωση και να διαρρέει με διάφορες άλλες μορφές. Τότε, η ενεργειακή ροή προς αντιστάθμιση αρχίζει να ελαττώνεται. Προσέξτε: **Η αιτία της συγκέντρωσης των υλικών φορέων είναι η ίδια που την περιορίζει.** (4) Η συνέπεια αυτού του ορίου -που προκαθορίζεται από τα όρια της μέγιστης και της ελάχιστης απόστασης του χώρου- είναι η αιτία της ταυτόχρονης συγκέντρωσης της ύλης γύρω από πολλά ξεχωριστά κέντρα και όχι μόνο γύρω από ένα!

Απεριόριστη συγκέντρωση των υλικών φορέων εμμεσότητας θα σήμαινε συγκέντρωση σε μικρότερη από την ελάχιστη απόσταση, αλληλεπίδραση με πιο άμεσο τρόπο από την ελάχιστη στιγμή (δηλ. όχι αλληλεπίδραση), εκμηδένιση της απόστασης, απεριόριστη ελάττωση της ενέργειας στην ίδια στιγμή. Τότε θα έπρεπε να ρέει και απεριόριστη ενέργεια προς αντιστάθμιση μιας απεριόριστης ελάττωσής της, προς μια μόνο συγκέντρωση στο χώρο.

Ο χώρος υπάρχει εκ των προτέρων σαν μέγιστη ενέργεια (και απόσταση) κοινή για όλα και είναι ελαττωμένη σε πολλές στιγμές, σε σχέση με τις οποίες δεν αντισταθμίζεται ταυτόχρονα. Δεν μπορεί να υπάρχει απεριόριστη συγκέντρωση των υλικών φορέων (δηλ. η συνολική ενέργεια να είναι σε μια μόνο στιγμή και συνεχώς ελαττωμένη), ούτε απεριόριστη ελκτική ροή (δηλ. η συνολική ενέργεια να είναι αμέσως σε μια μόνο στιγμή και συνεχώς αντισταθμισμένη). Έτσι, σχετικά εκ των υστέρων και έμμεσα, οι υλικοί φορείς δεν μπορούν να βρίσκονται σταθερά περιορισμένοι και να συγκεντρώνονται απεριόριστα.

Αποσταθεροποίηση και αντιστάθμιση σημαίνει: ροή ενέργειας με τον πιο άμεσο τρόπο ή σε μικρότερη χρονική στιγμή από το ελάχιστο όριο, ανυπαρξία σταθερών τρόπων αλληλεπίδρασης (σε ευρύτερες χρονικές στιγμές), ελάττωση της ελάττωσης της ενέργειας, ελάττωση της ελκτικής ροής, αποσυγκέντρωση των υλικών φορέων. Με μια λέξη, αμεσοποίηση (θα λέγαμε με κάποια φιλοσοφική απόχρωση). Με τον πιο αφηρημένο τρόπο θα λέγαμε ότι η απεριόριστη ελκτική ροή θα περιοριζε η ίδια τον εαυτό της και θα αυτοεκμηδενιζόταν.

Η απόσταση ανάμεσα στις μεγάλες υλικές συγκεντρώσεις, η δυνατότητα να συγκεντρώνονται οι υλικοί φορείς και το όριο αυτής της δυνατότητας σχετίζονται άμεσα με την έλλειψη μιας ξεχωριστής κατεύθυνσης ή φοράς του χώρου, προς την οποία θα «πήγαιναν» όλοι οι υλικοί φορείς. Η έλλειψη μιας ξεχωριστής κατεύθυνσης εξηγείται από την ταυτόχρονη,

συνολική και κοινή ενέργεια, στην οποία αναλογεί ο χώρος για όλα τα υλικά πράγματα, ανεξαρτήτως της θέσης και της στιγμής τους. Η πεπερασμένη δυνατότητα του χώρου και η κοινή ενέργειά του για τους υλικούς φορείς σημαίνει όχι απεριόριστη απομάκρυνση, όχι ευθεία απόσταση, όχι απεριόριστη αλληλεπίδραση (όχι με απεριόριστο τρόπο), όχι ένα κέντρο και με «αισθητή» έννοια σημαίνει σφαιρικότητα. Απεριόριστη απομάκρυνση θα σήμαινε απεριόριστη έλλειψη στη συνολική ενέργεια (που δεν αντισταθμίζεται), δυνατότητα μηδενικής αλληλεπίδρασης και απεριόριστου τρόπου δράσης.

Η ελκτική ροή προς τη συγκεντρωμένη ποσότητα των υλικών φορέων γίνεται απ' όλες τις κατευθύνσεις (δηλ. σφαιρικά) και έτσι συγχρόνως με αντίθετους τρόπους. Μπορούμε να τη φανταστούμε σαν δίνη και πρέπει να σχετίζεται με το φαινόμενο της αυτοπεριστροφικής μετατόπισης (των μεγάλων μαζών). Αν η ελκτική ροή γινόταν προς μια μόνο κατεύθυνση ή φορά και όχι σφαιρικά, τότε η ύλη θα μπορούσε να ενώνεται απεριόριστα κατά μήκος. Η απόσταση ανάμεσα στις μεγάλες ποσότητες της και οι συγκεντρώσεις, θα ήταν τυχαίες και ακανόνιστες. Η ελάττωση της ελκτικής ροής δε θα ήταν αντιστρόφως ανάλογη με την απόσταση, ανεξάρτητα από τη θέση μέσα στο χώρο. Θα εξαρτιόταν από τη θέση μέσα στο χώρο και θα άλλαζε από στιγμή σε στιγμή. Δε θα υπήρχε η σταθερή G της βαρύτητας και η χωροενέργεια δε θα έρεε παντού με το ίδιο όριο σαν ποσότητα ανά μονάδα χρόνου. Η ελκτική ροή θα μπορούσε να είναι από μια μόνο κατεύθυνση, με επιμήκη τρόπο, ενώ τώρα η ροή γίνεται προς όλες τις κατευθύνσεις των υλικών φορέων. Δεν ξεχωρίζει κάποια κατεύθυνση για την ελκτική ροή και η ύλη δεν μπορεί να συνδέεται με απεριόριστο τρόπο. Έτσι, αν κάποια κατεύθυνση ξεχωρίσει από την έμμεση αλληλεπίδραση των υλικών φορέων και γίνει ο κοινός χώρος της συγκέντρωσής τους, τότε εκείνοι «φυλακίζονται» και «ρυθμίζονται» από τη σφαιρική ενεργειακή ροή του χώρου, που τους βάζει ένα όριο (για την αλληλεπίδρασή τους), μετά από το οποίο δεν μπορούν να συνεχίζουν να συγκεντρώνονται και να αποτελέσουν την πιο ξεχωριστή θέση μέσα στο χώρο, χωρίς να αρχίσει μια «αυτοκαταστροφή». **Η σφαιρική ενεργειακή ροή του χώρου ή το όριο απομάκρυνσης σχετίζεται άμεσα με τη διατήρηση της απόστασης και της ενέργειας. (5)**

Το Σύμπαν δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ένα συνεχές σύνολο υλικής ποσότητας, προς την οποία ρέει μια συνολική ενέργεια από έναν εξωτερικό της χώρο. Η υλική πραγματικότητα δεν είναι μια ταυτόχρονη και συνολική ελάττωση και η ενέργεια προς αντιστάθμιση δεν ρέει ταυτόχρονα προς αυτήν (και συνεχώς). Γι' αυτόν το λόγο δεν είναι συγκεντρωμένη σαν ένα μόνο πράγμα και διαρκώς γίνεται με πολλούς τρόπους σαν έμμεση, εξωτερική και ελλιπής σε πολλές μικρότερες χρονικές στιγμές, χωρίς ποτέ τέλος. Το Σύμπαν στο σύνολο του Χρόνου δεν είναι μόνο η υλική-έμμεση πραγματικότητα και ως προς εκείνη υπάρχει μια ταυτόχρονη-άμεση

πραγματικότητα σαν χωρική ενέργεια, με την οποία είναι «συνυφασμένη» και διατηρείται. Η περιορισμένη συνολική ενέργεια του χώρου και η ταυτόχρονη και άμεση σχέση του με όλα τα υλικά πράγματα (τα οποία υπάρχουν σαν τρόποι μεταβολής στην ενεργειακή ροή), διατηρούν πάντοτε την ενότητα της έμμεσης-υλικής πραγματικότητας και προκαθορίζουν τους δυνατούς τρόπους με τους οποίους γίνονται τα πράγματα.

Η ελκτική ροή προς αντιστάθμιση των ελαττώσεων της ενέργειας, προς εκμηδένιση της απόστασης και της χρονικής διαφοράς (που αποτελούν οι έμμεσες αλληλεπιδράσεις με τους υλικούς φορείς τους) είναι συνεχής, με την έννοια ότι γίνεται διαρκώς με τον ίδιο άμεσο τρόπο, σε χρόνο μικρότερο από αυτόν στον οποίο γίνονται οι υλικές αλληλεπιδράσεις. Ωστόσο, σε σχέση με τους αρχικούς τρόπους της έμμεσης αλληλεπίδρασης (με τους υλικούς φορείς), αυτή η συνέχεια της ενεργειακής ροής διακόπτεται και εμμεσοποιείται (δηλ. υλοποιείται). Οι υλικοί φορείς συνδέονται και αλληλομεταβάλλουν την ενέργεια και το χρόνο των αλληλεπιδράσεών τους. Εμμεσοποίηση της ενεργειακής ροής του χώρου σημαίνει σχετική εξωτερίκευση και επίδραση που αρχίζει να γίνεται μέσα στο χώρο, σε μια απόσταση, προς μια κατεύθυνση, σ' έναν εξωτερικό χρόνο με υλικούς φορείς. Όμως, η ενέργεια του χώρου είναι έξω από απόσταση και κατεύθυνση και η ροή της μπορεί ν' αρχίζει ταυτόχρονα προς όλες τις αποστάσεις και τις κατευθύνσεις των υλικών φορέων.

Από τις αποστάσεις των πραγμάτων, από τους τρόπους αλληλεπίδρασης των υλικών φορέων και τις χρονικές διαφορές τους εξαρτάται και επηρεάζεται όχι μόνο η ενεργειακή ροή προς το σύνολό τους (ή προς το κέντρο έλξης), αλλά και προς κάθε μέρος σαν ξεχωριστό (σαν ξεχωριστή ελάττωση άλλης στιγμής). Με άλλα λόγια, σε ένα και το ίδιο πράγμα, η ενεργειακή ροή δεν επηρεάζει (και δεν αντισταθμίζει) το ίδιο προς όλες τις κατευθύνσεις και τις αποστάσεις, όλα τα υλικά μέρη του. Η ενεργειακή ροή προς τα πράγματα δεν είναι συνεχής για το σύνολό τους, δεν είναι μια τελείως σταθερή ποσότητα και διαρκώς μεταβάλλεται. Όπως διαρκώς γίνονται μεταβολές στους τρόπους αλληλεπίδρασης των υλικών φορέων και των έμμεσων πραγμάτων προς τα οποία ρέει. Έτσι και αντίστροφα, οι μικρομεταβολές στη συγκεντρωτική ενεργειακή ροή επηρεάζουν τους τρόπους των υλικών αλληλεπιδράσεων και τα ξεχωριστά πράγματα. Γι' αυτό και τα υλικά μέρη προς τα οποία συγκεντρώνεται η ενεργειακή ροή απ' όλες τις κατευθύνσεις δεν είναι διαρκώς τα ίδια.

Οι φορείς της έμμεσης-υλικής αλληλεπίδρασης και διαμόρφωσης των πραγμάτων, η λεγόμενη ύλη, είναι τα πράγματα με τους πιο λίγους ταυτόστιγμους (ή ανά χρονική στιγμή) τρόπους αλληλεπίδρασης και διασύνδεσης. Δηλαδή, όπως έχουμε πει, είναι μια σχετική έλλειψη ποιότητας και πραγματικότητας μέσα στο σύνολο της πραγματικότητας (είναι τα απλούστερα) και δεν μπορούν ν' αλληλοεπηρεάζονται με πολλούς τρόπους

και με πολλά διαφορετικά πράγματα στην ίδια στιγμή, όπως μπορούν αντιθέτως τα πιο σύνθετα. Με την ποιότητα των σύνθετων ή ευρύτερων πραγμάτων συνδέονται με πιο έμμεσους τρόπους, διαμέσου των άλλων υλικών φορέων. Αλληλοεπηρεαζόμενα τόσο έμμεσα με τις πιο σύνθετες ποιότητες (μετά από πολλές και μικρότερες χρονικές στιγμές αλληλεπίδρασης) υπάρχουν «περισσότερο» ανεξάρτητα από εκείνες και τις αλλαγές τους. Έτσι είναι δυνατό να μορφοποιούνται πολλοί υλικοί φορείς μαζί, προσδιορισμένα και να διατηρούν σταθερές μορφές (χωρίς να αλληλεπιδρούν με κάποιους τρόπους). Για τον ίδιο λόγο, όταν βρίσκουμε τους υλικούς φορείς στην αντιληπτή ποιότητα ενός πράγματος, αυτό δε σημαίνει ότι είναι μέρη-στοιχεία της, τουλάχιστον σε μια περιορισμένη στιγμή.

Όταν πολλοί υλικοί φορείς αλληλεπιδρούν, τότε επηρεάζεται ο χρόνος, στον οποίο γίνεται άμεσα ο καθένας και επομένως, ο χρόνος του τρόπου με τον οποίο ο καθένας αλληλοεπηρεάζεται πιο άμεσα με μερικούς άλλους. Αυτό γίνεται διαρκώς, συνδυάζονται, δημιουργούν ευρύτερα σύνολα με σταθερούς τρόπους σύνδεσης και διαμορφώνονται ποιότητες πραγμάτων, χωρίς ωστόσο να παύουν να επηρεάζονται αποσταθεροποιητικά. Ο ένας σε σχέση με τον άλλο δεν είναι ακριβώς στην ίδια στιγμή ή με τον ίδιο τρόπο και παρεμβάλλονται. Από τη διάρκεια στους τρόπους με τους οποίους αλληλεπιδρούν και από τη διαφορά αυτού του χρόνου προέρχονται οι διάφοροι τρόποι απόστασης (ή έμμεσης αλληλεπίδρασης) και τα κενά τους, που ειδικότερα ονομάζονται σχήμα, συνοχή, σκληρότητα, όγκος, ελαστικότητα και τα λοιπά.

Όταν μια εξωτερική επίδραση δεν επηρεάζει αποσταθεροποιητικά τους τρόπους σύνδεσης (ή αλληλοεπηρεασμού) των υλικών φορέων, τότε εκείνοι μετακινούνται σαν σύνολο ή αντιθέτως παύουν τη μετακίνησή τους σαν σύνολο. Ένα πράγμα μετακινείται στο χώρο, γιατί επηρεάζεται χωρίς να μετακινούνται τα μέρη του, το ένα σε σχέση με το άλλο και γενικότερα, γιατί δεν αποσταθεροποιούνται οι τρόποι με τους οποίους αλληλοσυνδέονται και είναι τα στοιχεία του. Η μετακίνηση ή η παύση της στο χώρο είναι μια κοινή συνέπεια της σχετικής σταθερότητας των πραγμάτων και ταυτοχρόνως ένας κοινός εξωτερικός τρόπος για τη σταθερότητα της ποιότητάς τους απέναντι στις επιδράσεις των άλλων (αλλά έτσι ξανά για τον αναπόφευκτο έμμεσο επηρεασμό τους). Δηλαδή, η μετακίνηση ενός πράγματος είναι δυνατή για τον ίδιο λόγο που μπορεί να μην είναι. Οι έμμεσες επιδράσεις τους δεν επιφέρουν μόνο έμμεσες-εξωτερικές αλλαγές στους τρόπους σύνδεσής τους ή μόνο μετακινήσεις.

Η μετακίνηση ενός πράγματος σαν εξωτερική αλλαγή μέσα στο χώρο (ή η παύση της) δεν μπορεί να γίνει με πιο άμεσο τρόπο από το όριο της ελάχιστης στιγμής (στην οποία είναι σταθεροποιημένοι οι υλικοί φορείς της εμμεσότητας). Γιατί ο τρόπος για να γίνει, θα ήταν πιο άμεσος από τον τρόπο με τον οποίο είναι και συνδέονται τα υλικά μέρη του, με συνέπεια την

αποσταθεροποίηση της ποιότητάς του. Οι ποιότητες των πραγμάτων είναι έμμεσες-υλικές αλληλεπιδράσεις. (6) Για να υπάρχουν, πρέπει τα μέρη τους να μην αλληλεπιδρούν με τον πιο άμεσο τρόπο, αλλά να συνδέονται με διάφορους τρόπους και χρόνους. Πρέπει, ακόμα, οι υλικοί φορείς της έμμεσης ποιότητάς τους να συνδέονται με κάποιους σταθερούς τρόπους και να διατηρούνται σχετικά σε κάποιες σταθερές αποστάσεις με τους άλλους. Εκ των υστέρων, μέσα στο χώρο, τα πράγματα δεν μπορούν να ενεργήσουν με πιο άμεσο τρόπο από ένα όριο, ούτε με περισσότερη ενέργεια. Αντιθέτως, τα πράγματα υπάρχουν σαν υλικές αλληλεπιδράσεις, οι οποίες γίνονται με λιγότερο άμεσο τρόπο -από τον πιο άμεσο που ρέει η ενέργεια του χώρου.

Ο χρόνος, στον οποίο αλληλεπιδρούν εκ των υστέρων τους οι υλικοί φορείς της έμμεσότητας και τα σύνθετα πράγματα, είναι ο εξωτερικός, σχετικός και δυνατός χρόνος, δηλαδή η χωρική απόσταση. Η απόσταση στο χώρο είναι και κάποια απόσταση στο χρόνο και αντιστρόφως. Οι υλικές αλληλεπιδράσεις μέσα στο χώρο δεν μπορούν να γίνονται σε στιγμές μεγαλύτερες από ένα όριο ούτε σε μικρότερο χρόνο από μια ελάχιστη στιγμή.

14.ΤΑ ΟΡΙΑ , Η ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ, Η ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ

Η κίνηση ενός πράγματος προϋποθέτει μια σχετική ακινησία των υλικών μερών του, μια ακινησία που διατηρείται με κάποιες άλλες συσχετισμένες κινήσεις. Όταν, λοιπόν, μιλάμε για κίνηση ενός «σώματος» μέσα στο χώρο, πρέπει να συνυπολογίζουμε ότι αυτή γίνεται με τέτοιο τρόπο (και επίδραση), που δεν διαταράζει την ενότητα, την ποιότητα, και την ισορροπία των διασυνδεδεμένων μερών του. Όπως είναι σχετική η κίνηση σε σχέση με μια θέση ή με μια άλλη κίνηση στο χώρο, το ίδιο σχετική είναι η ακινησία. Σύμφωνα, αλλά δεν πρέπει να περιορίζουμε αυτή τη σχετικότητα στο εξωτερικό των μεγάλων «σωμάτων». Όταν μιλάμε για ακινησία και σταθερότητα πρέπει ξανά να συνυπολογίζουμε, ότι αυτή επιτυγχάνεται με σχετικούς τρόπους κίνησης και σύνδεσης, οι οποίοι μπορούν να διαταραχθούν από μια μεταβολή και να καταστρέψουν τη συνολική ακινησία (αν όχι να μεταβληθούν οι τρόποι με τους οποίους αυτή επιτυγχάνεται). Η κίνηση μπορεί να οδηγήσει στην ακινησία και στη σταθερότητα, όπως και αντιστρόφως, ακριβώς γιατί είναι και οι δύο σχετικές.

Όπως είπαμε, για να κινείται ένα πράγμα σχετικά προς ένα άλλο, πρέπει ξανά να υπάρχει κάποια έλλειψη κίνησης ανάμεσα στα μέρη του. (Για να μπορούμε να το θεωρήσουμε σαν ένα πράγμα ή να το καθορίσουμε σαφώς σαν σύνολο πραγμάτων). Γι' αυτό, ακόμα και χωρίς αναφορά προς τα άλλα εξωτερικά του πράγματα, όταν αυτό το πράγμα κινείται ή είναι ακίνητο μέσα στο χώρο επηρεάζεται από τη μεταβολή, ανεξάρτητα από την αναφορά προς τα άλλα. Τα ίδια τα πράγματα είναι τρόποι αλληλεπίδρασης και διασύνδεσης, με αρχικούς τρόπους τους υλικούς φορείς. Κάθε κίνηση και μεταβολή της επηρεάζει τους τρόπους αλληλεπίδρασης των υλικών μερών του, ενώ τα ίδια τα μέρη του και οι τρόποι διασύνδεσής τους προκαθορίζουν τα δυνατά (και σχετικά) όρια μεταβολής στην κίνηση του πράγματος. Αυτό το οποίο δεν είναι σχετικό και είναι κοινό για όλα τα υλικά πράγματα, είναι τα όρια της δυνατής μεταβολής της κίνησης, τα όρια του χρόνου της αλλαγής και της ενέργειας που μπορούν να δεχθούν ή να προσφέρουν. Γιατί, αυτή η **μεταβολή δεν είναι δυνατή παρά μόνο με τη διατήρηση ή τη σταθερότητα του ίδιου του πράγματος και υπάρχει ένα όριο για τη διατήρηση και τη σταθερότητά του** (κατά συνέπεια ένα όριο και για τη δυνατότητα της κίνησής του).

Έτσι, από την ύπαρξη και μόνο των πραγμάτων, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι η μεταβολή της κίνησης τους γίνεται μέσα στα όρια που

τους επιτρέπουν να δημιουργούνται και να διατηρούνται. Με άλλα λόγια, η αδράνεια δεν είναι μόνο μια αντίδραση ή αποτέλεσμα από τη μεταβολή της κίνησής τους, αλλά και μια προϋπόθεση για να γίνεται η κίνηση. Με κάποια φιλοσοφική ασάφεια, η μεταβολή καταστρέφει τη σταθερότητα και την ισορροπία και αυτή η τελευταία επιτρέπει τη μεταβολή και τη δημιουργεί.

Η μεταβολή γίνεται μέσα στα όρια που επιτρέπουν να δημιουργούνται και να διατηρούνται τα πράγματα. Αυτό σημαίνει ότι και η δράση ανάμεσά τους γίνεται με τα ίδια αυτά όρια. Δεν επενεργεί το ένα στο άλλο (ή δεν το μεταβάλλει) περισσότερο από ένα όριο (ούτε και λιγότερο). Με άλλα λόγια, η ενέργεια (η διάρκεια μιας δράσης, η ταχύτητα, η επιτάχυνση, ο αριθμός των υλικών που επιδράει ταυτόχρονα), δεν μπορεί να συνεχίζεται απεριόριστα και με κάποιον τρόπο αρχίζει να ελαττώνεται και να παύει. Με ποιον τρόπο ελαττώνεται; Όχι μόνο με περισσότερη μάζα... Εξαρτάται από τον τρόπο και το χρόνο που μεταδίδεται μέσα στο χώρο. Επομένως, η ενέργεια περιορίζεται με ελάττωση στον τρόπο και στο χρόνο της μετάδοσης. Λ.χ. όταν ένα σώμα το οποίο πλησιάζει από την ίδια διεύθυνση ένα δεύτερο που προπορεύεται και πέσει επάνω του, τότε θα προσδώσει περισσότερη ενέργεια όταν εκείνο το δεύτερο κινείται πιο αργά και λιγότερη αν κινείται πιο γρήγορα. (Το αντίθετο αν έρχονται και συγκρουστούν από αντίθετες κατευθύνσεις). Για να πλησιάζει ένα σώμα το άλλο που κινείται με την ίδια φορά και στην ίδια διεύθυνση, πρέπει το άλλο να μην κινείται πιο γρήγορα. Το πότε θα προσπέσει το πρώτο επάνω στο δεύτερο, εξαρτάται και από το πόσο γρήγορα κινείται το δεύτερο. Όπως γνωρίζουμε και καταλαβαίνουμε, η έμμεση ενέργεια που μεταδίδεται ανάμεσα στα κινούμενα υλικά πράγματα (όχι η δυνατή, όχι η αποθηκευμένη), εξαρτάται και από τη σχετική διεύθυνση της κίνησής τους.

Εάν η «αποφυγή» της επίδρασης δεν μπορεί να γίνει με την απομάκρυνση, με την αλλαγή της διεύθυνσης και με τη διαφορά στο χρόνο της αλληλεπίδρασης των πραγμάτων, τότε γίνεται με την καταστροφή τους. Δηλαδή με την αποσταθεροποίηση των συσχετισμένων υλικών μερών τους και την ελάττωση του αριθμού των υλικών φορέων που ενεργούν στην ίδια στιγμή. Η ελάττωση της ενέργειας γίνεται εμμέσως (και σχετικά, με τη διακοπή στον τρόπο μετάδοσης). Γίνεται με την ελάττωση των ταυτόχρονων τρόπων με τους οποίους η ενέργεια λαμβάνεται και με την ελάττωση της ταυτόχρονης ύλης που δέχεται ή δίνει την ενέργεια (ελάττωση του ταυτόχρονου).

Εάν τώρα σε όσα είπαμε γενικά για τη μεταβολή της εξωτερικής κίνησης και της δράσης των υλικών πραγμάτων υπολογίσουμε ότι αυτά γίνονται σε πεπερασμένο χώρο, τότε θα καταλάβουμε από μια διαφορετική σκοπιά το αντίθετο όριο: Αυτό το οποίο δεν επιτρέπει να μην υπάρχει μια ελάχιστη ενέργεια και μεταβολή. Στον πεπερασμένο (και σφαιρικό) χώρο, η απομάκρυνση δεν μπορεί να είναι απεριόριστη και κανένα πράγμα δεν

μπορεί να μη δέχεται κάποια ενέργεια από ένα άλλο ή για απερίοριστο χρόνο. Τα έμμεσα-υλικά πράγματα είναι εξ' αρχής αναγκασμένα ν' αλληλεπιδρούν και να αλληλομεταβάλλουν τις σχετικές (και τις τυχαίες) κινήσεις τους. Αντιθέτως, μπορούν να κινούνται με τρόπους που προσεγγίζουν και ανταλλάσσουν περισσότερη ενέργεια και με περισσότερους τρόπους στην ίδια στιγμή, όχι όμως απερίοριστα και πάλι. **Ο χώρος βάζει το όριο της ελάχιστης ενέργειας, της πιο έμμεσης αλληλεπίδρασης, της μέγιστης δυνατής απομάκρυνσης. Αυτός, όμως, βάζει και το όριο για να γίνονται αλληλεπιδράσεις με περισσότερους τρόπους στην ίδια στιγμή, με πιο άμεσο τρόπο και το όριο για την ενέργεια που μπορεί να μεταδοθεί.** Έτσι, δεν υπάρχει κανένα υλικό πράγμα, το οποίο να δέχεται περισσότερη ενέργεια (και με περισσότερους τρόπους στην ίδια στιγμή) πέρα από ένα όριο, ούτε κανένα να κινείται πιο γρήγορα. (7)

Ο παλαιότερος νόμος της ορμής $P=mU$ είναι μια ανάλογη διατύπωση της νεότερης σχέσης $E=mc^2$, χωρίς να δείχνει τη σχετικότητα της εξωτερικής μετακίνησης μέσα στο χώρο και την εξάρτηση της σταθερότητας της μάζας από τη μεταβολή της κίνησής της. Τι νόημα έχει η ορμή όταν η μάζα δεν μπορεί να επιταχυνθεί απερίοριστα και διαλύεται; Η δεύτερη σχέση εκφράζει αυτήν την έλλειψη του προηγούμενου νόμου. Η μάζα m θα πρέπει να διατυπώνεται πιο αναλυτικά, με τρόπο που να φαίνεται η ποσότητά της σαν ασυνεχής (σαν έμμεση και πολύτροπη), μαζί με το ανώτερο όριο c που δεν επιτρέπει την ενιαία διατήρησή της, μετά από έναν πιο άμεσο τρόπο αλληλεπίδρασης των υλικών φορέων της (ή πέρα από ένα όριο μετάδοσης ενέργειας και μεταβολής στην κίνηση).

Αυτή η εξάρτηση της σταθερότητας της μάζας από τη μεταβολή της κίνησης (η αδράνεια) και η σχέση της με την ασυνέχεια της ύλης, σχετίζεται και με την ελκτική ροή του χώρου. Η ελκτική ροή δεν είναι μόνο το γινόμενο των μαζών, ανεξάρτητα από την απόστασή τους. Πως εξηγείται αυτό; Οι ίδιες οι μάζες υπάρχουν και γίνονται από μια σχετική έλλειψη απόστασης μέσα στη μέγιστη κοινή απόσταση του χώρου. Η έλλειψη απόστασης ανάμεσα στους υλικούς φορείς δεν μπορεί να μικραίνει απερίοριστα (στο πεπερασμένο χώρο) και να αλληλεπιδρούν με πιο άμεσο τρόπο ή πέρα από ένα ελάχιστο χρονικό όριο (όπως και σαν σύνολο δεν μπορούν να επιταχύνονται και να αλληλεπιδρούν απερίοριστα). Η απόσταση (και η ενέργεια) που χρειάζεται για να υπάρχουν και να διατηρούνται οι υλικοί φορείς και για να μπορούν να συνδεθούν με διάφορους τρόπους εξαρτάται άμεσα από τη μέγιστη του πεπερασμένου χώρου. Ο χώρος είναι τόσο περιορισμένος όσο για να υπάρχει αυτός ο αριθμός υλικών φορέων και τέτοια δυνατή πραγματικότητα. Ο χώρος υπάρχει σχετικά για τα υλικά πράγματα, τα οποία δημιουργούνται από τις ελαττώσεις στην ενέργειά του. Αυτές οι ελαττώσεις γίνονται υλικοί φορείς για τη δική τους ύπαρξη. Η υπόλοιπη ενέργεια που δεν έχει ελαττωθεί είναι για εκείνα ο χώρος, η απόσταση και η ροή που ονομάζουμε βαρύτητα.

Αυτό σημαίνει ακόμα, ότι η απόσταση είναι σχετική και κανένα πράγμα δεν βρίσκεται απομακρυνόμενο ή πλησιασμένο, παρά μόνο σε σχέση με τα άλλα υλικά πράγματα. Σημαίνει ακόμα, ότι η μέγιστη απόσταση του πεπερασμένου χώρου είναι η ίδια για όλα, ανεξαρτήτως της σχετικής τους απόστασης προς τα άλλα πράγματα. Γι' αυτόν τον τελευταίο λόγο, η ελκτικότητα ελαττώνεται όσο μεγαλώνει απόσταση ανάμεσα στα πράγματα και αυτό γίνεται με την ίδια αναλογία για όλα τα πράγματα παντού στο χώρο.

15.ΟΙ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΕΣ

Οι αλληλεπιδράσεις ανάμεσα στα υλικά στοιχεία και στις συνθέσεις τους, όπως και οι ίδιοι οι υλικοί φορείς, είναι τρόποι με τους οποίους η χωροενέργεια ρέει ανάμεσα σε στιγμές ελάττωσης και αντιστάθμισης (δηλαδή είναι στιγμές μεταφοράς ενέργειας). Οι αρχικές ελαττώσεις (και μεταβολές) στην ενέργεια του χώρου (δηλ. οι αρχικές χρονικές στιγμές ροής της ενέργειας) είναι οι κοινόι τρόποι αλληλεπηρεασμού των έμμεσων-υλικών πραγμάτων, οι οποίοι ονομάζονται ακτινοβολίες και γίνονται αισθητοί σαν θερμότητα, φως και ήχος.

Πριν αρχίσει να υπάρχει ένας υλικός φορέας έμμεσότητας, η ενέργεια αρχίζει να είναι μια ελάχιστη ροή και μια ελάχιστη δράση που δεν διατηρείται σαν υλική-έμμεση. Η ελάττωση και η αντιστάθμιση στη μεταβολή της ενέργειας γίνεται πολύ γρηγορότερα και σε χρόνο μικρότερο από αυτόν που αλληλεπιδρούν οι υλικοί φορείς. Οι ακτινοβολίες δεν είναι συνεχείς μετακινήσεις μέσα στο χώρο και μεταδίδονται προς όλες τις διευθύνσεις ταυτοχρόνως. Οι περιπτώσεις της κατευθυντικότητάς τους έχουν αιτία την αλληλεπίδρασή τους με τους υλικούς φορείς.

Οι αλλαγές στην ποιότητα των υλικών πραγμάτων και στους τρόπους, με τους οποίους εκείνα συνδέονται είναι ταυτοχρόνως μεταβολές στον τρόπο-χρόνο, με τον οποίο υπάρχουν και αλληλοεπηρεάζονται οι υλικοί φορείς τους. Συνεπώς είναι και στην ενεργειακή ροή του χώρου, με την οποία συνδέονται άμεσα. Σε αντίθεση με τις πιο έμμεσες και σύνθετες υλικές επιδράσεις, που γίνονται σε μεγαλύτερες χρονικές στιγμές και διαμορφώνουν τα ευρύτερα πράγματα. Έτσι, υπάρχουν ανέκαθεν και γίνονται διαρκώς οι κοινόι τρόποι αλληλοεπηρεασμού των πραγμάτων, όπως είναι η θερμότητα, το φως, ο ήχος και γενικά οι ακτινοβολίες (με την ευρύτερη έννοια της ακτινοβολίας).

Πρέπει να ξεχωρίσουμε μια διαφορά στην κίνηση των ορατών υλικών πραγμάτων μέσα στο χώρο και στην κίνηση της ακτινοβολίας (και στον τρόπο μετάδοσης της ενέργειάς τους).

Η κίνηση ενός υλικού πράγματος μπορεί να μεταδίδει την ενέργειά της μετά από κάποιο χρόνο, διαμέσου άλλων φορέων-πραγμάτων, με διάφορους τρόπους και σε ακαθόριστες στιγμές. Η ενέργεια (ή η ορμή του) μπορεί να διατηρείται για κάποιο χρόνο ή να διαμοιράζεται με πολλούς τρόπους και σε διάφορες στιγμές, να μεταδοθεί σε άλλες υλικές κινήσεις και να τις μεταβάλλει μετά από διάφορους χρόνους. Αυτή είναι η κίνηση και η μετάδοση της ενέργειας του υλικού πράγματος μέσα στο χώρο και στο χρόνο, χωρίς να υπολογίζουμε πάντοτε την ενέργεια και την κίνηση των άλλων ή όλων των άλλων υλικών πραγμάτων.

Όμως, υπάρχουν περιπτώσεις, στις οποίες η κίνηση και η ενέργεια επάνω σε ένα πράγμα να μην μπορεί να το αποσταθεροποιήσει (και γι' αυτό είναι δυνατή η μετακίνηση, όπως είπαμε), ούτε να του μεταβάλλει τη δική του ενέργεια και κίνηση. Με αποτέλεσμα η αρχική ενέργεια να μην μπορεί να μεταδοθεί έμμεσα, δηλ. διαμέσου αυτού του πρώτου σε ένα άλλο. Αυτό θα σημαίνει α) ότι η ενέργεια αντιστρέφεται και μεταβάλλει την αρχική κίνηση και το φορέα που τη μετέδωσε ή β) ότι η ενέργεια μεταδίδεται ασυνεχώς, επαναλαμβανόμενα, περιοριζόμενη και επιφέρει μεταβολή, χωρίς ωστόσο να αποσταθεροποιεί τον αποδέκτη (ή τα μέρη και τους συσχετισμούς τους), γιατί επαναφέρεται η αρχική ισορροπία. Έτσι, ο αποδέκτης-πράγμα διατηρείται σαν ένας φορέας για τη μετάδοση της ενέργειας. Αυτή η τελευταία είναι η περίπτωση των μέσων της κυματικής διάδοσης, όπως αυτή της χωροενέργειας και η κίνηση της ακτινοβολίας.

Η μετάδοση της αρχικής ενέργειας μπορεί να αναδημιουργείται ή να μη διακόπτεται (πέρα από ένα όριο) από τη μεταβολή μέσα σε ένα σταθερό σύνολο εξισορροπημένων δράσεων (δηλ. σαν διατάραξη μιας ισορροπίας που επανέρχεται). Η αρχική ενέργεια δίνει τη δυνατότητα να παρουσιαστεί και να αποδεσμευτεί ξανά μια ενέργεια ή κίνηση, που ήταν εξισορροπημένη μέσα στο άλλο πράγμα (σαν ένας τρόπος ανακύκλωσης και διατήρησης της συνολικής σταθερότητάς του).

Σε αντίθεση με την εξωτερική, ξεχωρισμένη και σε διάφορους χρόνους κίνηση των υλικών πραγμάτων, η κίνηση κατά τη διατάραξη ενός σταθερού μέσου-πράγματος είναι μια διαρκώς αποτρεπόμενη ή επηρεαζόμενη κίνηση. Δεν είναι μια συνεχόμενη μετακίνηση ή μια τυχαία μετάδοση της αρχικής ενέργειας με διάφορους τρόπους και σε πολλές ξεχωριστές στιγμές. Δεν είναι μια συνεχόμενη μετακίνηση, γιατί αυτή η μετακίνηση βρίσκει αμέσως κάποια αντίσταση από τη σύσταση (από την ουσία) του συνολικού μέσου, το οποίο επηρεάζεται και αυτομεταβάλλεται με τρόπους που δεν αποσταθεροποιείται.

Η αρχική κίνηση και μετάδοση ενέργειας επάνω σε ένα σταθερό αποδέκτη-μέσο δημιουργεί στιγμιαίες μεταβολές (στη συνοχή του), οι οποίες τελικά δεν επιτρέπουν την αποσταθεροποίησή του και έτσι η ενέργεια αναμεταδίδεται διαρκώς διαμέσου ενός και του ίδιου πράγματος. Ο χρόνος στον οποίο αναμεταδίδεται η ενέργεια, γίνονται οι μεταβολές και ο συνολικός

αριθμός των στιγμιαίων μεταβολών εξαρτώνται από τη «σύσταση» και τη «συνολική ποσότητα» αυτού του μέσου και όχι μόνο από την αρχική κίνηση που επέφερε η διατάραξη. Αντιθέτως, η δυνατότητα να γίνει η αρχική κίνηση επάνω του και η ενέργεια που μπορεί να του μεταδοθεί χωρίς να το αποσταθεροποιήσουν εξαρτάται και περιορίζεται από τις ιδιότητες του μέσου-αποδέκτη (δηλ. από την ιδιοσυστασία του, από το πόσο και πότε μπορεί εκείνο να διαταραχθεί).

Η ενέργεια του χώρου δεν μπορεί να δεχθεί τόση ενέργεια που να αποσταθεροποιηθεί συνολικά, γιατί αυτή είναι η συνολική ενέργεια, ενώ κάθε άλλη είναι μικρότερή της. Με πιο εύστοχη διατύπωση: Τα χρονικά όρια της συνολικής στιγμής του Σύμπαντος είναι σταθερά και η χωροενέργεια, η οποία αναλογεί σε αυτήν την τελειωμένη (ή ταυτόχρονη) και προϋπάρχουσα πραγματικότητα, δεν μπορεί να ρέει και να ελαττώνεται με απεριόριστο τρόπο. Η αρχική μεταβολή της (η οποία γίνεται σε μια ελάχιστη στιγμή και απόσταση) δεν μπορεί να διατηρηθεί (από μόνη της) ή να συνεχιστεί απεριόριστα. Έτσι, η αρχική μετάδοση της ενέργειας αναμεταδίδεται (γιατί δημιουργεί μια νέα μεταβολή στη συνέχεια του χώρου), ώσπου να διαμοιραστεί και να επέλθει η σταθερότητα. Η κίνηση της ακτινοβολίας είναι μια ελάχιστη μεταβολή του ίδιου του χώρου (ο οποίος είναι ταυτόχρονος προς όλα τα υλικά στοιχεία) και αναμεταδίδει μια ελάχιστη ενέργεια. Δηλαδή, είναι μια κίνηση με ανάδραση. Αυτό γίνεται με τη διάδοση του φωτός και διαπιστώνουμε, ότι η κίνησή (και η ταχύτητά) του είναι ανεξάρτητη από την κίνηση της πηγής που τη δημιουργήσε. Η διάδοση του φωτός δεν είναι μέσα στο χώρο, όπως λέμε για τα υλικά πράγματα (που μπορούν να διατηρούν την κίνησή τους ή την ακινησία τους με την αρχική δράση). Γι' αυτό δε γίνεται προς μια σταθερή κατεύθυνση, αλλά με τον πιο άμεσο τρόπο και σφαιρικά προς όλες τις κατευθύνσεις. Αυτό δε σημαίνει ότι δε μεταδίδεται ευθύγραμμο. **Ευθύγραμμη διάδοση της ακτινοβολίας μέσα στο χώρο, πρέπει να εννοούμε μεταβολή στην ίδια στιγμή, στην ίδια απόσταση και με τον ίδιο άμεσο τρόπο προς κάθε σχετική κατεύθυνση (και όχι ευθύγραμμο όπως ένα βλήμα).**

Μπορούμε να καταλάβουμε πως γίνεται η ροή της χωρικής ενέργειας και τα αποτελέσματα από τη μεταβολή της αξιοποιώντας τη γνώση μας για τα κύματα που δημιουργούνται σε φανερά υλικά διάμεσα, όπως είναι το νερό. Ακόμα και η διατάραξη μιας υγρής υλικής ποσότητας δε γίνεται μόνο χονδροειδώς (στα πιο μεγάλα μέρη της), αλλά και με πιο λεπτομερείς επηρεασμούς της υγρής ύλης. Εξαρτάται από τη σύστασή της. Η αργή και μη απότομη βύθιση ενός σώματος μέσα σε μια σταθερή υγρή ποσότητα, μετατοπίζει αργά (σε μεγάλο χρόνο) ένα μέρος της. Έτσι, η ενέργεια της μετατόπισής της μεταδίδεται στα υπόλοιπα πιο πέρα μέρη του υγρού, σε χρόνο που προλαβαίνουν εκείνα να την αναμεταδώσουν, χωρίς να μείνουν

διαταραγμένα. Όταν, όμως, η βύθιση γίνει γρήγορα και προσδώσει μεγάλη ενέργεια σε μικρό χρόνο, τότε ένα μέρος του υγρού μετατοπίζεται πιο γρήγορα απ' όσο μπορεί να μεταφερθεί (λόγω της αδράνειας) και βρίσκει μια αντίσταση από την υπόλοιπη υγρή ποσότητα. Έτσι δημιουργείται μια συμπύκνωση, που εξωτερικεύεται με την παραμόρφωση στην επιφάνειά του (εκεί που βρίσκει μικρότερη αντίσταση) σαν μια προεξοχή του, την οποία ονομάζουμε «όρος». Όταν μπορεί να επανέλθει η αρχική ισορροπία τότε αυτή η συμπύκνωση δεν παραμένει. Η ενέργεια της συμπύκνωσης από την αρχική μετατόπιση μεταδίδεται στα επόμενα μέρη της ποσότητας με την αποσυμπύκνωσή της. Τότε μια νέα μετατόπιση γίνεται (και όχι μετακίνηση της αρχικής), η οποία βρίσκει ξανά την αντίσταση της πιο πέρα ποσότητας του υγρού και δημιουργείται ξανά μια νέα συμπύκνωση. Αν η αναμετάδοση γίνεται κυκλικά, θα συνεχιστεί σε μεγαλύτερη ακτίνα και σε μεγαλύτερη ποσότητα υγρού και η συμπύκνωση λόγω της τοπικής μετατόπισης ελαττώνεται. (Με τα θαλάσσια κύματα που φθάνουν στην ακτή γίνεται το αντίθετο και μεγαλώνουν, γιατί εκεί είναι μικρότερο το βάθος και μικρότερη η ποσότητα του νερού, ενώ η αρχική μετατόπιση μεγάλη).

Η λεπτομερής περιγραφή αυτού του ορατού φαινομένου της κυματικής διάδοσης είναι πολύ σημαντική για να καταλάβουμε και να εξηγήσουμε παρόμοια φαινόμενα από τη μεταβολή της αόρατης χωρικής ενέργειας. Ωστόσο, θα πρέπει να προσέξουμε και ορισμένες διαφορές. Η πιο σημαντική διαφορά είναι, ότι μέσα στο χώρο δεν υπάρχει και δεν «βυθίζεται» τίποτε που ήρθε από έξω του σαν κάτι το τελείως διαφορετικό και ανεξάρτητο από την ενέργειά του. Η μεταβολή στην ενέργειά του γίνεται ξανά από μια άλλη μεταβολή της. Εάν και η υγρή ποσότητα δεν ήταν μέσα στο χώρο ή δεν μπορούσε να απλωθεί πιο πέρα, τότε η μετατόπιση μέσα της θα επέφερε άλλο τρόπο εξισορρόπησης και άλλες συνέπειες, οι οποίες θα είχαν εξαρτηθεί από τη σύσταση και την ποσότητα στο σύνολό της. Μια άλλη διαφορά, την οποία πρέπει να προσέξουμε, είναι η πεπερασμένη ποσότητα και η σταθερότητα της συνολικής ενέργειας του χώρου. Αυτό το όριο σχετίζεται με τη δημιουργία των «ακίνητων» κυμάτων, όπως μπορούμε να δούμε από άλλα φαινόμενα κυματισμού με όριο στη διάδοσή τους (λ.χ. τα στάσιμα κύματα ενός σχοινοῦ σταθερά δεμένου στη μια άκρη του ή τα στάσιμα κύματα που δημιουργούνται στα ραδιοκύματα, όταν η γραμμή μεταφοράς τελειώνει, χωρίς να μπορεί να μεταδώσει όλη την ενέργεια στο φορτίο).

16.ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΕ ΠΟΛΛΕΣ ΥΠΟΣΤΙΓΜΕΣ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ

Αυτό, το οποίο είναι τώρα το Σύμπαν δεν αποτελεί την άμεση συνέχεια μιας προηγούμενης στιγμής του (ή ενός άλλου που προηγήθηκε) και δεν μπορεί να συνεχίζει ατελείωτα να είναι άμεσα το κάθε επόμενο. Διότι δεν έχει συνολική αρχή ούτε μπορεί να πάψει συνολικά να υπάρχει. Γίνεται μέσα στα όρια του Συνολικού Χρόνου. Συνεπώς, πρέπει να γίνεται όχι μόνο άμεσα να γινόταν κάποιο, το οποίο δεν ήταν πριν, αλλά και έμμεσα (και ανάμεσα), διαμέσου και των άλλων που ήταν ανέκαθεν. Δηλαδή, το Σύμπαν υπάρχει ταυτόχρονα σε πολλές υποστιγμές του. (8) Σε σχέση με τα μέρη του συνεχίζει να γίνεται σε μία από τις πολλές υποστιγμές. Το Σύμπαν δεν άρχισε να υπάρχει και να γίνεται σαν σύνολο, αλλά στον τέλειο εαυτό του περιέχονται οι «ατελείς» εαυτοί του σαν μερικές στιγμές του.

Η αρχή και το τέλος της υποστιγμής του Σύμπαντος περιέχονται μέσα στα όρια της ευρύτερης στιγμής (του παρόντος του) και πρέπει να συνυπάρχει και να συνδέεται με τη συμπαντική ποιότητα των άλλων υποστιγμών. Εάν το Σύμπαν δεν υπήρχε ταυτοχρόνως σε πολλές υποστιγμές του (πριν από τη σχετική, έμμεση και εξωτερική αρχή του και μετά από το τέλος του), τότε θα μιλούσαμε για ασταθές Σύμπαν, το οποίο γίνεται διαρκώς και μόνο άμεσα στο σύνολο (μέσα στο χρόνο), χωρίς αρχή και τέλος. Μπορούμε να θεωρήσουμε την πραγματικότητα του παρελθόντος σαν ένα μέρος της συνολικής και σαν τέτοιο όχι σταθεροποιημένο. **Το παρελθόν και το μέλλον -που γνωρίζουμε μόνο εμείς τα μέρη- αποτελούν το ευρύτερο «τώρα» του 100% Σύμπαντος και έτσι εξηγείται η σχετικότητα του χρόνου μ' έναν εκπληκτικό ορθολογικό τρόπο.** Διαφορετικά, δε θα υπήρχε λόγος για να είναι σχετικός τη στιγμή που θα υπήρχε ένας εξωτερικός κοινός χρόνος για όλα τα πράγματα. Θα εξελισσόταν όλο το Σύμπαν και έτσι θα άλλαζαν τα μέρη του μη σχετικά ως προς τα άλλα, ανεξάρτητα από τους τρόπους αλληλεπίδρασής τους, απροσδιόριστα και όχι σαν τρόποι μιας κοινής ουσίας (ή ενέργειας).

Επομένως, όταν αναζητάμε την αρχή της εξέλιξής του, δεν μπορούμε παρά να βρίσκουμε την ύπαρξη του αδιαφοροποίητου πραγματικού Σύμπαντος, το οποίο υπήρχε ανέκαθεν χωρίς υλικές-έμμεσες αλληλεπιδράσεις και συνεχίζει σχετικά να γίνεται ταυτόχρονα σε πολλές υποστιγμές του (σαν έμμεσο, υλικό, εξωτερικό και απεριόριστο). Αυτό σημαίνει ακόμα, ότι οι στιγμές της εξέλιξής του, οι οποίες θεωρούνται διαφορετικές ή ανύπαρκτες ως προς τη στιγμή της δικής μας ύπαρξης, αυτές υπάρχουν πραγματικά από τις πλησιέστερες έως τις πιο μακρινές μας

χωρικές αποστάσεις. Η πραγματικότητα στο σύνολο του Χρόνου είναι τελειωμένη πριν από τη σχετική-έμμεση στιγμή, στην οποία υπάρχουν τα μέρη της σαν εξωτερικά (με ελλείψεις).

17.Η ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Τα πράγματα δεν μπορούν να διαφοροποιηθούν τελείως το ένα από το άλλο, ούτε να γίνουν επακριβώς τα ίδια (με όλες τις λεπτομέρειες και τις σχέσεις τους) και πάντοτε αποτελούν μέρη ενός σταθερού συνόλου. Η συγγένειά τους (με την πιο ευρεία έννοιά της) είναι αναγκαστική, γιατί όλα αποτελούν τρόπους διαμόρφωσης μιας κοινής ουσίας, στιγμές εξέλιξης ενός σταθεροποιημένου πράγματος, το οποίο σχετικά έμμεσα για τα υλικά μέρη του δεν έχει πάψει να γίνεται.

Το ότι κανένα πράγμα δεν είναι επακριβώς η ίδια ποιότητα με ένα άλλο, με τις ίδιες αλληλεπιδράσεις, ενώ δεν είναι χωρίς κανένα κοινό, αυτό εξηγείται γιατί δεν προσδιορίζεται μόνο έμμεσα ή τυχαία σαν ένα νέο εξωτερικό πράγμα. Αντιθέτως, η ποιότητά του είναι ανέκαθεν σαν ένα μέρος ενός κοινού και σταθερού Συνόλου και προκαθορισμένη να υπάρξει σαν έμμεση με τους υλικούς φορείς. Δεν υπάρχει μόνο σε μια στιγμή ενός αφηρημένου ποσοτικού και εξωτερικού χρόνου. Το ίδιο είναι μερικοί από τους τρόπους της σταθεροποιημένης ποιότητας του Κοινού Συνόλου τους (σε εξάρτηση από τους τρόπους και τους χρόνους των υπόλοιπων υλικών αλληλεπιδράσεων) και αυτοί οι τρόποι δεν μπορούν να είναι οι ίδιοι με τους άλλους. Δεν μπορεί, γιατί δε θα ήταν μόνο ταυτόχρονοι (σαν συνυπάρχοντες), αλλά και ταυτόχωροι. Για τον ίδιο λόγο που τα πράγματα αλλάζουν (μερικώς) και δεν αλλάζουν (μερικώς) μέσα στο χρόνο, δεν είναι τα ίδια ούτε τελείως διαφορετικά μέσα στο χώρο. Αν ήταν επακριβώς τα ίδια, τότε θα είχαν επακριβώς τις ίδιες δυνατότητες και τους ίδιους τρόπους αλληλεπίδρασης στην ίδια στιγμή και αντιστρόφως. Αντιθέτως, αν ήταν τελείως διαφορετικά, τότε δε θα είχαν καμία κοινή δυνατότητα ή σχέση και σε καμία στιγμή, όπως και αντιστρόφως. Στη μια και στην άλλη υπόθεση δε θα υπήρχαν πολλά ίδια ή διαφορετικά πράγματα σε ίδιες ή διαφορετικές στιγμές και θέσεις. Θα υπήρχε ένα και το ίδιο από μόνο του. Τα πράγματα έχουν δυνατότητες, γιατί δεν έχουν επακριβώς τις ίδιες ή στην ίδια στιγμή και δεν είναι τα ίδια ή τελείως διαφορετικά. Το αντίστροφο δεν είναι λάθος.

Τα πράγματα δεν αλληλοεπηρεάζονται με άλλα τελείως διαφορετικά, ούτε με τελείως διαφορετικούς τρόπους το ένα από το άλλο και στη διάρκεια της ύπαρξής τους συνεχίζουν να συνδέονται με μερικά κοινά και να επηρεάζονται με μερικούς κοινούς τρόπους. Για να συνεχίζει ένα πράγμα να υπάρχει ή για να συνεχίζει άμεσα να είναι το ίδιο, πρέπει οι

αλληλοεπηρεασμοί του με τα άλλα πράγματα να είναι τέτοιοι, που δε θα τους αποσταθεροποιούν την ποιότητα. Συνεπώς πρέπει εκείνα τα άλλα να μην είναι τελείως διαφορετικά από αυτό. Η σταθερότητα της ποιότητάς τους πρέπει να προσδιορίζεται (να αντανακλάται) και έμμεσα. Αν αυτό συνδεόταν με τελείως διαφορετικά ή ασταθούς ποιότητας πράγματα, τότε θα επηρεαζόταν με τελείως διαφορετικούς και ασταθείς τρόπους και η ποιότητά του θα ήταν αππροσδιόριστη, ασταθής, χωρίς κοινά στοιχεία και η ενότητά της τυχαία. Όπως και το αντίστροφο.

Γενικά, για τον ίδιο λόγο, πολλά διαφορετικά πράγματα από διαφορετικές χρονικές στιγμές, για να έχουν κοινά στοιχεία, για να συνδέονται με λιγότερο έμμεσο τρόπο και σε τελική ανάλυση για να αποτελούν μέρη της ίδιας πραγματικότητας, πρέπει να έχουν σχέσεις με μερικά ίδια-κοινά πράγματα. Για να μπορούν να υπάρξουν στο μέλλον πράγματα, τα οποία θα έχουν κοινά στοιχεία μ' εκείνα που υπήρξαν στο παρελθόν (της ίδιας συνολικής πραγματικότητας), πρέπει να γίνονται από τα προηγούμενά τους (με πιο άμεσους τρόπους), να διατηρούνται σε όλες αυτές τις στιγμές (από το παρελθόν ως το μέλλον) μερικά ίδια πράγματα και να επηρεάζονται με μερικούς κοινούς τρόπους. Από την εμπειρία διαπιστώνουμε, ότι αυτά είναι οι αστέρες, οι γαλαξίες, οι πλανήτες, οι φυσικοί δορυφόροι, οι κομήτες, η ατμόσφαιρα, σε τελική ανάλυση ο χώρος και η απλή ύλη. Πιο αφηρημένα, τα φαινόμενα και οι ειδικότερες έννοιες που αντιστοιχούν σε αυτή τη γενική έννοια της σταθεροποιημένης αλλαγής μέσα στο χρόνο και στο χώρο, είναι η περιστροφική μετατόπιση, η συμμετρία, η συγκέντρωση και η περιοδικότητα (σταθερός επαναπροσδιορισμός). Η διαφοροποίηση μέσα στην πορεία του χρόνου, ακόμα και εκείνων των πραγμάτων που παραμένουν κοινά για μεγάλη διάρκεια, επιφέρει διαφοροποίηση και στα φαινόμενα που αντιστοιχούν σε αυτές τις ειδικότερες έννοιες της σταθεροποιημένης αλλαγής (μέσα στο χρόνο και στο χώρο).

Η ύπαρξη των κοινών και των σταθερών στοιχείων στην πραγματικότητα, αυτή από μόνη της προδίδει ότι όλα τα πράγματα συνδέονται με μια κοινή αιτία-ουσία, ότι υπάρχουν σε μερικές μικρότερες στιγμές ταυτοχρόνως με μια ευρύτερη (στα όρια της οποίας αποτελούν ανέκαθεν ένα σταθερό σύνολο) και ότι σαν μέρη ενός σταθερού και κοινού Συνόλου σχετίζονται πάντοτε, ανεξάρτητα από το πού και το πότε υπάρχουν και με προκαθορισμένα όρια.

18.ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΗΣ «ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΡΗΞΗΣ»

Το κοσμολογικό πρότυπο της Μεγάλης Έκρηξης (Big Bang) είναι αποτέλεσμα μιας φανεράς παρεξήγησης των εμπειρικών ενδείξεων εξαιτίας της προκατάληψης, ότι το Σύμπαν πρέπει να έχει μια αρχή ύπαρξης και η αξιοπιστία του έχει αμφισβητηθεί από γνωστούς φυσικούς. Όταν θεωρούμε, πως έχει μια αρχή δημιουργίας ή εξέλιξης σαν σύνολο μέσα στο χρόνο και ότι πριν από αυτήν την αρχή δεν υπήρχε -ή τουλάχιστον έτσι όπως το γνωρίζουμε- τότε με έναν πρωτοφανή αντιεπιστημονικό τρόπο το απομονώνουμε σαν ένα μέρος. Καταστρέφουμε την έννοια του χρόνου και ορίζουμε παράλογα, ότι το Σύμπαν δεν είναι το σύνολο όλων των πραγμάτων και απ' όλους τους χρόνους. Κάνουμε αυτό, το οποίο ο Σπινόζα ονόμαζε «αναγωγή εις την άγνοια». Είναι αδιανόητο να ονομάζουμε Σύμπαν το σύνολο των πραγμάτων ως ένα όριο του χρόνου ή του χώρου και πέρα από εκείνο το όριο να το θεωρούμε εκτός Σύμπαντος (ή σαν μια τελείως διαφορετική πραγματικότητα, χωρίς κοινά στοιχεία με τη δική μας). Με αυτήν την έννοια του Σύμπαντος, βέβαια, η επιστήμη δε θα μπορούσε να εξηγήσει την ανυπαρξία του πριν από τη στιγμή της δημιουργίας του! Η απλή λογική μας οδηγεί να αναγνωρίσουμε, ότι το Σύμπαν δεν έχει αρχή σαν σύνολο ή ότι πριν από την αρχή υπήρχε μια άλλη πραγματικότητα που αποτελεί μέρος του και όχι ένα άλλο Σύμπαν. Αν αμφισβητούμε αυτήν την απλή λογική των εννοιών, τότε να μην αποδεχόμαστε ότι ορισμένα στοιχεία της πιο άμεσης περιβάλλουσας πραγματικότητας αποτελούν κοινά γνωρίσματα μιας πολύ ευρύτερης πραγματικότητας μέσα στο χώρο και στο χρόνο (9) (και για ένα μεγαλύτερο αριθμό πραγμάτων από εκείνα που έχουμε αντιληφθεί).

Ένα Σύμπαν «άπειρα μικρό», με «μηδενικές διαστάσεις», με «άπειρη θερμοκρασία, πίεση και πυκνότητα», με κάποιον ανεξήγητο τρόπο δημιουργείται από μια συμπυκνωμένη ποσότητα ενέργειας. Από το τίποτε αρχίζει να υπάρχει ο χρόνος και ο χώρος και να δημιουργείται ποιότητα και μορφή από τυχαίες και ανεξήγητες ποσοτικές αλληλεπιδράσεις. Αυτή είναι η πασίγνωστη κοσμολογική θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης διατυπωμένη με μαθηματικά, αλλά με τη στενόμυαλη περιφρόνηση προς τη φιλοσοφική ανάλυση και το συσχετισμό των γενικών εννοιών. Τις οποίες, ωστόσο, χρησιμοποιούν με υπερβολική άνεση για να υπερβούν την προσγειωμένη εμπειρία τους.

Από την άλλη, έχουμε μια θεωρία διατυπωμένη με τις πιο κοινές έννοιες του κόσμου και εδώ χωρίς αριθμητικές σχέσεις. Εξηγεί και συμπεραίνει ένα μεγάλο αριθμό φαινομένων και τη σύμπτωση, μπορεί να τα περιγράψει με λίγες και τις ίδιες λέξεις! Χωρίς να μεταθέσει το πρόβλημα στο

άπειρο ή στην προσωπική επιθυμία ξεκινάει από τη λογική αρχή ενός Σύμπαντος αυτοτελούς, το οποίο προϋπήρχε ανέκαθεν με μια σταθερή ποιότητα και όχι από το μηδέν ούτε μόνο σαν ποσότητα. Δημιουργείται το πρόβλημα της συνύπαρξης του ταυτόχρονου με το ετερόχρονο και της σταθερότητας με την αλλαγή. Ποιο πρόβλημα είναι πιο λογικό και πιο πιθανό να επιλυθεί εύστοχα; Ποιο έχει διατυπωθεί πιο σωστά;

Η συνέπεια της σχετικότητας του χρόνου -λόγω της εξάρτησης του χρόνου από την κίνηση, την απόσταση και από την ύπαρξη ανώτερης οριακής ταχύτητας- δεν ανέτρεψε τη δυνατότητα ενός κοινού χρόνου. Όπως δεν ανέτρεψε την ύπαρξη ενός κοινού χώρου και μιας χρονικής προτεραιότητας ανεξάρτητης από άλλες. Αντιθέτως, έβαλε αιτιολογημένα και υπολογισμένα ένα όριο στη γενική χρήση της έννοιας του χρόνου και διόρθωσε μια υπεραπλουστευμένη θεώρηση της αλλαγής και της σταθερότητας. Μια πλάνη, η οποία δημιουργείται όταν χρησιμοποιούμε την αφηρημένη έννοια του χρόνου αποσπασμένη από τα πράγματα, ενώ αυτή δεν έχει νόημα παρά μόνο όταν υπάρχουν πράγματα που αλλάζουν το ένα σε σχέση με το άλλο.

Είναι αξιοπρόσεχτο πως μεγάλοι επιστήμονες έχουν πέσει σαν τυφλοί στην παγίδα τέτοιων μεγάλων λαθών και έχουν συμπαρασύρει πολλούς άλλους, εξαιτίας της απρόσεκτης σημασιδότησης των αφηρημένων εννοιών στην απόπειρά τους να διατυπώσουν τις γενικές σχέσεις των πραγμάτων. Κοινός εξωτερικός χρόνος θα σήμαινε, βέβαια, ότι ένα πράγμα και ένα γεγονός υπάρχουν στην ίδια στιγμή με όλα τα άλλα, ανεξαρτήτως του τρόπου που συνδέονται. Μια επίδραση επάνω σ' ένα πράγμα θα έπρεπε να είναι ταυτοχρόνως μια επίδραση και στα άλλα. Όταν, όμως, ένα πράγμα επενεργεί επάνω σ' ένα άλλο, αυτό είναι ένα γεγονός που μοιράζονται τουλάχιστον αυτά τα δύο και αυτή η επενέργεια δεν υπάρχει για τα άλλα πράγματα παρά μόνο στη διάνοιά τους και όταν αντιλαμβάνονται. Υπήρξαν φιλόσοφοι, όπως ο Ντεκάρτ, ο Λάιμπνιτς και ο Μπέρκλεϋ, οι οποίοι απέφυγαν με τον τρόπο τους να δώσουν μια τέτοια αφηρημένη σημασία στο χρόνο.

Ωστόσο, καλό είναι να προσέξουμε ότι ο κοινός εξωτερικός χρόνος δεν είναι μια τυχαία διανοητική σύλληψη ή μια αυταπάτη, χωρίς κανένα νόημα για την πραγματικότητα. Μπορούμε να θεωρούμε πως τα πράγματα βρίσκονται σ' έναν κοινό εξωτερικό χρόνο υπό τον όρο, ότι στην ίδια στιγμή δεν υπάρχουν και δε συνδέονται όλα ταυτόχρονα (με όλους τους δυνατούς τρόπους) και ότι ταυτοχρόνως θα επέλθουν πολλές μεταβολές.

Η ύπαρξη κοινού εξωτερικού χρόνου για πολλά πράγματα και αλλαγές και η ύπαρξη του χώρου, αυτά από μόνα τους δείχνουν την ανεπάρκεια της θεωρίας της περιορισμένης σχετικότητας. **ΑΝ Η ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΚΑΙ Η ΙΔΙΑ ΣΧΕΤΙΚΗ, ΤΟΤΕ Η**

ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΘΑ ΗΤΑΝ ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΚΑΙ ΤΥΧΑΙΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ. Ακόμα και με τον πιο αφηρημένο τρόπο μπορούμε να πούμε, πως αν ο χρόνος εξαρτιόταν και καθοριζόταν μόνο έτσι σχετικά και έμμεσα από τις κινήσεις των εξωτερικών πραγμάτων, αυτό θα σήμαινε πως η πραγματικότητα είναι ευρύτερη εκ τύχης ή ότι η συνύπαρξη πολλών συσχετισμένων κινήσεων είναι σχετική και θα μπορούσαν να μη συνυπάρχουν αλληλεξαρτημένες σαν ένα σύνολο!

Την ανεπάρκεια της περιορισμένης σχετικότητας -ακριβώς λόγω του περιορισμού της στις ευθύγραμμες σταθερές κινήσεις- διαπίστωσε πολύ εύστοχα και ο ίδιος ο δημιουργός της θεωρίας. Όταν πρόσθεσε μέσα στην επιστημονικά αφηρημένη έννοιά του για τα πράγματα τις μεταβαλλόμενες κινήσεις και την ενότητα των φαινομένων, που αντιλαμβανόμαστε σαν χώρο και ενεργητική σαν βαρύτητα. Να ο κοινός χρόνος: είναι ο χώρος και αυτός ρέει με τα ίδια όρια ενέργειας και με τον ίδιο πιο άμεσο τρόπο προς κάθε λεγόμενο υλικό πράγμα, το οποίο υπάρχει σαν εξωτερικό μέσα στον σχετικό εξωτερικό χρόνο.

Το Σύμπαν (στο σύνολό του) δεν ξεκίνησε από κάποια Μεγάλη Έκρηξη, αντιθέτως υπήρχε ανέκαθεν και ήταν το ίδιο! Όπως έχω εξηγήσει, ο σχετικός χρόνος δεν αποκλείει να υπάρχει ένας κοινός. Παρόμοια, όπως οι διαφορετικές απόψεις ενός πράγματος δεν προέρχονται κατ' ανάγκη από τη δική του αστάθεια και δεν αποκλείουν την περίπτωση, το πράγμα αυτό να είναι συγχρόνως με πολλούς τρόπους και με όλες τις διαφορετικές απόψεις, που εμείς προσέχουμε σε διαφορετικές στιγμές, από διαφορετικές θέσεις και με διάφορους τρόπους.

19.ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΚΑΙ ΖΗΤΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ

Προς το παρόν, η Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου δεν είναι τελειωμένη. Ακόμα δεν εξηγεί και δε συμπεραίνει πολλά γνωστά φαινόμενα και βασικά ζητήματα της φυσικής και δημιουργεί πολλές απορίες. Σε όσους αναζητούν απαντήσεις στα κοσμολογικά ζητήματα με δικό τους εννοιολογικό τρόπο ή σαν εξειδικευμένοι επιστήμονες, θα δημιουργούνται και μερικές απορίες, ενώ αυτές έχουν απαντηθεί.

Τελικά έχει ή δεν έχει μια αρχή στο χρόνο το Σύμπαν; Σε αυτό έχουμε απαντήσει καθαρά. Το Σύμπαν σαν σύνολο υπήρχε ανέκαθεν και με την ίδια ποιότητα. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Όμως δε λείπουν οι μικρότερες στιγμές της ύπαρξής του και γίνεται ταυτοχρόνως σε πολλές μικρότερες στιγμές σαν έμμεσο (ή υλικό, αν προτιμάτε). Δεν λείπουν ποτέ όλες μαζί, όπως δεν του λείπει ποτέ η ποιότητα ή η μορφή.

Ένα σταθερό Σύμπαν σαν αυτό, το οποίο έχει μια σχετική αρχή ύπαρξης σαν έμμεσο-εξωτερικό μέσα στο χώρο με τους υλικούς φορείς και μια ακατάπαυστη εξέλιξη, είναι ένα Σύμπαν, το οποίο διαρκώς αναδημιουργείται και ποτέ δεν καταστρέφεται συνολικά. Η ύλη του δεν μετατρέπεται ποτέ όλη σε ενέργεια του χώρου και δεν αντισταθμίζεται τελείως. Ούτε αντιστρόφως, δημιουργείται ύλη με απεριόριστο τρόπο και σε απεριόριστη ποσότητα (δηλ. η ελάττωση στην χωροενέργεια δε γίνεται απεριόριστα). Πώς, λοιπόν, διατηρείται αυτή η ισορροπία στην ανισορροπία; (10) Πώς διατηρείται η ελάττωση της ενέργειας και η ενέργεια ρέει διαρκώς προς αντιστάθμισή της, χωρίς ποτέ να το επιτυγχάνει συνολικά; Αυτό είναι το λογικό ερώτημα, το οποίο θα έπρεπε να θέτουν. Όμως, η φιλοδοξία υπερέχει της αξιοπιστίας τους και του θάρρους να αμφισβητήσουν!

Θα καταλάβουμε και θα εξηγήσουμε γενικά πως γίνεται η αναδημιουργία του Σύμπαντος σχετικά έμμεσα (στο σχετικό εξωτερικό χρόνο) και πως διατηρείται η ροή ενέργειας χωρίς τελική ισορροπία, εάν καταλάβουμε πως υπάρχει ο χώρος σαν κοινή ενέργεια για την ύλη.

Η μέγιστη συνολική στιγμή στην οποία το Σύμπαν είναι ταυτοχρόνως υπάρχει σχετικά για τα υλικά-έμμεσα πράγματα σαν κοινός χώρος (και σαν ενέργεια) και αναλογεί σε μια μέγιστη απόσταση. Αντιθέτως, η ελάχιστη στιγμή στην οποία το Σύμπαν αρχίζει να γίνεται σαν έμμεσο με τους υλικούς φορείς, αναλογεί σε μια ελάχιστη απόσταση. Γι' αυτό και τα πράγματα που γίνονται σαν στιγμές ευρύτερης αλληλεπίδρασης από την ελάχιστη, περιέχουν τους τρόπους (ή τις αποστάσεις) που γίνονται στην ελάχιστη στιγμή (ή στον ελάχιστο χώρο). Η απόσταση υπάρχει σε σχέση με τα έμμεσα-υλικά πράγματα. Αυτό σημαίνει, ότι η ελάχιστη και η μέγιστη απόσταση είναι σχετικές και δεν υπάρχουν σαν σταθερά όρια του χώρου ή

σαν σταθερά σημεία του. Όλα τα υλικά πράγματα βρίσκονται στη μέγιστη απόσταση σε σχέση με ορισμένα άλλα και ο χώρος περιέχει την ελάχιστη απόστασή του παντού, σε όλα τα σημεία του.

Το Σύμπαν μέσα στο χώρο σαν έμμεσο-υλικό δεν έχει ένα κέντρο, δεν γίνεται γύρω από ένα κοινό κεντρικό σημείο. Ο ίδιος ο χώρος στο σύνολό του είναι το κέντρο, θα λέγαμε. Ο χώρος είναι η μέγιστη δυνατή απόσταση και κοινή για όλα τα πράγματα. Κανένα μέρος του δεν είναι όριο κοινής συγκέντρωσης, κοινό όριο τέλους ή αρχής και συνεχούς ελάττωσης της ενέργειας. Έτσι, η συγκέντρωση των υλικών φορέων δεν γίνεται γύρω από ένα κοινό κέντρο ή προς μια μόνο διεύθυνση, όπως και η ροή της ενέργειας και όλα μεταβάλλονται αδιάπαυστα με όλους τους δυνατούς τρόπους (και χρόνους) αλληλεπίδρασης. Αλλά η μέγιστη απόστασή τους παραμένει πάντοτε η ίδια. Ο μέγιστος χρόνος, που αντιστοιχεί στη μέγιστη ενέργεια και απόσταση του χώρου και ο ελάχιστος χρόνος, που αντιστοιχεί στην ελάχιστη ενέργεια και απόσταση των υλικών φορέων, αποτελούν όρια σταθερά και προκαθοριστικά για τις έμμεσες-υλικές αλληλεπιδράσεις (και για τους δυνατούς τρόπους-χρόνους).

Η ενέργεια του χώρου ρέει προς κάθε ελάττωσή της για να την αντισταθμίσει και έτσι δημιουργείται ξανά μια νέα ελάττωση. Αντιστρόφως, η ελάττωση δεν μπορεί να συνεχίζεται απεριόριστα και αρχίζει να διαμοιράζεται. Η χωροενέργεια μετατρέπεται εμμέσως σε υλικούς φορείς και οι τελευταίοι με την αλληλεπίδρασή τους και με τη συγκέντρωσή τους μετατρέπονται ξανά σε χωροενέργεια (και όλη αυτή η αλληλομετατροπή μέσα σε μια διαταραγμένη χωροενέργεια). Για να καταλάβουμε αυτό πως γίνεται, θα μας βοηθήσει να φανταστούμε το χώρο σαν μια ρευστή σφαίρα, χωρίς κέντρο, ακτίνα και εσωτερικά σημεία.

Να προσέξουμε τους δύο αντίθετους τρόπους ροής της ενέργειας του χώρου: Όταν ένας υλικός φορέας αποσταθεροποιείται, τότε η ελάττωσή της ενέργειας μεταφέρεται, διαμοιράζεται και απομακρύνεται από τους υλικούς φορείς προς όλες τις κατευθύνσεις (δηλ. σφαιροειδώς και κυκλικώς) και αντισταθμίζεται. Έτσι η ελάττωση ελαττώνεται, αποκεντρώνεται και διαμοιράζεται σε όλο και μεγαλύτερη ακτίνα, ώσπου να ελαχιστοποιηθεί και η ροή να πάψει. Αντιθέτως, όταν η ενέργεια ρέει προς τους υλικούς φορείς και τις συγκεντρώσεις τους (προς αντιστάθμιση της ελάττωσής της), τότε αυτή συγκεντρώνεται απ' όλες τις κατευθύνσεις σε όλο και πιο μικρή ακτίνα. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι αυτή η μεταφορά δημιουργεί ξανά ελαττώσεις στον περιβάλλον χώρο και αλληλεπιδράσεις των υλικών φορέων. Πιθανόν, αυτοί οι δύο αντίθετοι τρόποι ροής της ενέργειας (από την ύλη και μια απόσταση προς τη χωροενέργεια και αντιστρόφως), διατηρούν την ισορροπία της ανισορροπίας και γίνονται παντού μέσα στο Σύμπαν. Με μια δόση υπερβολής και ασάφειας θα λέγαμε, ότι το Σύμπαν παντού καταστρέφεται και παντού δημιουργείται διαρκώς, σχετικώς και... ασυνεχώς. **Το ανώτερο και**

το ελάχιστο όριο στο χρόνο και στην απόσταση αλληλεπίδρασης είναι κοινό και εξαναγκάζουν τη ροή ενέργειας να διαμοιράζεται και να συγκεντρώνεται ομοιογενώς και ισοτρόπως. Η απόσταση είναι σχετική και υπαρκτή μόνο για τα υλικά πράγματα και ο χώρος περιέχει παντού την ελάχιστη απόστασή του.

Με ποιο τρόπο διατηρείται η ελάττωση στη χωροενέργεια σαν σταθερή και δημιουργούνται τα ελάχιστα πράγματα, δηλ. οι υλικοί φορείς και οι πιο έμμεσες αλληλεπιδράσεις τους; Θα εξηγήσουμε και θα καταλάβουμε την αρχή δημιουργίας των υλικών πραγμάτων αν θυμηθούμε αυτό που έχουμε πει, ότι ποτέ δεν υπήρχε χώρος ή Σύμπαν χωρίς την ύλη, δηλ. συνολικός Χρόνος χωρίς τις μικρότερες στιγμές του. Έχουμε πει, ότι η ελάττωση της ενέργειας δεν είναι μια ταυτόχρονη και απεριόριστη ελάττωση από τη συνολική του χώρου (κάτι το οποίο θα σήμαινε μη τελειωμένο χρόνο και Σύμπαν). Είναι μια σχετική-έμμεση ελάττωση, που γίνεται από μια άλλη, κατά τη ροή της ενέργειας. Η ύλη δημιουργείται με τρόπο υλικό, δηλαδή με έμμεσο και σχετικό τρόπο (από προηγούμενα υλικά πράγματα).

Όπως έχουμε πει, οι υλικοί φορείς (ή η ελάττωση στην ενέργεια) μπορούν να αρχίζουν παντού και πάντοτε από την κοινή-ταυτόχρονη χωροενέργεια (στην οποία αυτοί βρίσκονται άμεσα σαν μικρότερες στιγμές της ροής της). Με έμμεσο τρόπο ανάμεσα στην αλληλεπίδραση και από τη συγκέντρωση κάποιων υλικών πραγμάτων. Η δημιουργία των ελαττώσεων της χωροενέργειας και των υλικών φορέων της έμμεσης αλληλεπίδρασης προϋποθέτει ξανά να υπάρχουν ελαττώσεις και υλικοί φορείς. Η ύλη χωρίς ύλη δεν δημιουργείται.(11) Αυτό θα σήμαινε ελάττωση της ενέργειας χωρίς ροή -το ίδιο παράλογο όπως η ροή χωρίς καμιά ελάττωση-, θα σήμαινε ελάττωσή της εκ του μηδενός, χωρίς μεταβολή-αιτία. Η ύλη είναι ελαττωμένη ενέργεια και αλληλεπίδραση σε μεγαλύτερο χρόνο και προϋποθέτει ύλη για να γίνει.

20.ΤΙ ΔΕΙΧΝΕΙ Η ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΗ ΣΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΩΝ ΓΑΛΑΞΙΩΝ;

Τότε, πως εξηγούνται η διαστολή του χώρου, η μετατόπιση του φωτεινού φάσματος προς το ερυθρό και οι υπολογισμοί, που δείχνουν ότι όλη η ύλη υπήρχε σε ένα ελάχιστο σημείο πριν από μερικά δισεκατομμύρια χρόνια;

Να προσέξουμε την αναμφίβολη συνέπεια, ότι δεν υπάρχει απεριόριστη ευθεία απομάκρυνσης μέσα στο χώρο, ότι η απόσταση είναι πάντοτε και διεύθυνση, η οποία μετά από ένα σχετικό όριο αρχίζει να επιστρέφει και να ελαττώνεται. Ο χώρος είναι η ταυτόχρονη συνολική ενέργεια, η οποία δεν είναι απεριόριστη και υπάρχει εκ των προτέρων σαν μια μέγιστη απόσταση από κάθε σημείο του. Δηλαδή είναι πάντοτε σφαιρικός, χωρίς εσωτερικό και κέντρο. Αν η απομάκρυνση σε ευθεία ήταν απεριόριστη, τότε δε θα υπήρχε η μέγιστη απόσταση. Τότε, ο χώρος δε θα αναλογούσε στο σύνολο του Χρόνου που είναι το σταθερό Σύμπαν (ούτε στην ταυτόχρονη συνολική ενέργεια που αποτελεί σχετικά για τους φορείς της έμμεσης-υλικής αλληλεπίδρασης). Τότε, δε θα υπήρχε ούτε η σταθερή ελάχιστη απόσταση ή ο ελάχιστος χρόνος για τις έμμεσες αλληλεπιδράσεις. Από αυτή τη συνέπεια μπορούμε να συνάγουμε: α) ότι καμιά μεταφορά ενέργειας (π.χ. διάδοση φωτεινών κυμάτων) δεν μπορεί να γίνεται πέρα από μια μέγιστη απόσταση ή μετά από ένα μέγιστο χρόνο και β) η μεταφορά ενέργειας μετά από μια μέγιστη απόσταση (διαμετρική) παύει να απομακρύνεται, να ελαττώνεται και να αποκεντρώνεται και αρχίζει ξανά να συγκεντρώνεται και να δημιουργείται μια νέα ελάττωση.

Στη μια και στην άλλη περίπτωση, **το βέβαιο είναι πως η ορατή ακτινοβολία του φωτός δεν μπορεί να διαδίδεται απεριόριστα σε ευθεία.** Όσο πιο μακριά φθάνει τόσο μεγαλύτερη η καμπύλωση της πορείας του (η αλλαγή της διεύθυνσής του) και αυτό σημαίνει κάποια μεταβολή στο μήκος κύματος.

21.Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ 15.000.000.000 ΕΤΗ;

Η ερυθρά μετάλλαξη δείχνει την αύξηση του μήκους κύματος λόγω της αύξησης της καμπυλότητας, που φθάνει ως την αναστροφή του χώρου. Όσο πιο μακριά στο χώρο, τόσο μεγαλύτερη η καμπύλη της απόστασης, γι' αυτό και μεγαλύτερη η αύξηση του μήκους κύματος. Μετά από μια μέγιστη απόσταση η καμπύλη «επιστρέφει» και εκεί είναι το όριο, στο οποίο συμπίπτουν οι αποστάσεις ίσες από όλες τις διευθύνσεις, σε σχέση με το πράγμα προς το οποίο υπάρχει αυτή η μέγιστη απόσταση. Η μέτρηση της ερυθράς μετάλλαξης αναλογεί στην καμπυλότητα του χώρου και η μέγιστη καμπύλη φθάνει στα διαμετρικά αντίθετα σημεία του χώρου. Αυτή η μέγιστη καμπύλη είναι και η μέγιστη απόσταση (τόξο στη φανταστική διάμετρο του χώρου). Ο υπολογισμός του χρόνου μετά (ή πριν, δεν έχει σημασία), από τον οποίο όλα τα πράγματα θα συναντιόντουσαν λόγω της καμπυλότητας του χώρου είναι ο υπολογισμός της μέγιστης δυνατής απόστασης του χώρου. Δεν είναι η ηλικία του Σύμπαντος, γιατί η μέγιστη απόσταση είναι σχετική και δεν υπάρχει σαν δύο σταθερά ακραία σημεία του χώρου, σαν σταθερή αρχή και τέλος στη σφαίρα του. **Ο χώρος παντού είναι στη μέγιστη απόστασή του, παντού αρχίζει και τελειώνει να υπάρχει.**

Με άλλα λόγια, η ερυθρά μετάλλαξη εξαρτάται από την απόσταση ή το σημείο στο οποίο φθάνει το φως και γίνεται η μέτρηση. Γι' αυτόν το λόγο, όλοι οι γαλαξίες φαίνονται σα να απομακρύνονται από τους μακρινούς τους, με όποια ταχύτητα θέλουμε, αναλόγως από που, από πόση απόσταση τους βλέπουμε. Αν τους πλησιάσουμε θα «απομακρύνονται» με μικρότερη ταχύτητα. Αντίθετα, αν απομακρυνθούμε από τους ίδιους, τότε θα «απομακρύνονται» με μεγαλύτερη ταχύτητα. **Για όλους τους γαλαξίες υπάρχει ένα σημείο μέσα στο χώρο, προς το οποίο η καμπυλότητά του φθάνει το μέγιστό της, η αύξηση του μήκους κύματος του φωτός μεγαλώνει και εκείνοι φαίνονται σα να απομακρύνονται με τη μέγιστη ταχύτητα.**

22.Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΙΚΟΥ ΥΠΟΒΑΘΡΟΥ, ΤΙ ΔΕΙΧΝΕΙ;

Αυτή η διάχυτη ακτινοβολία μας δείχνει τη θερμοκρασία την οποία είχε ανέκαθεν ο χώρος, γιατί ανέκαθεν υπήρχε ο χώρος σαν ταυτόχρονη συνολική ενέργεια και σαν μέγιστη κοινή απόσταση όλων των υλικών-έμμεσων αλληλεπιδράσεων. Γι' αυτό και είναι η ίδια απ' όλες τις κατευθύνσεις. Οι μικρές μεταβολές της εξηγούνται από την άμεση σχέση του χώρου με τον υλικό κόσμο, ο οποίος υπάρχει σαν στιγμές ροής και ελαττώσεις στην ταυτόχρονη και κοινή ενέργεια του πρώτου. Με άλλα λόγια, γιατί το Σύμπαν διαρκώς αυτοδημιουργείται σχετικά σαν έμμεσο με τους υλικούς φορείς, ενώ είναι άμεσα σαν σύνολο και υπάρχει ταυτοχρόνως. Η σταθερή Συμπαντική Ποιότητα δεν τελειώνει ποτέ να γίνεται σαν έμμεση-υλική, όπως δεν άρχισε. Έτσι υπάρχει σαν κοινή ενέργεια-χώρος για τη σχετική δυνατότητά της να αναδημιουργείται διαρκώς, παντού και με ένα προκαθορισμένο όριο. Η δημιουργία δε γίνεται από μια αρχική απεριορίστη συμπύκνωση της ενέργειας, που αποσταθεροποιείται για κάποιον τυχαίο λόγο. Αντιθέτως, η ουσία και η συνολική ενέργεια παραμένουν σταθερά και διατηρούνται μαζί με τις μεταβολές τους, οι οποίες γίνονται με όρια προκαθορισμένα και σχετικά.

23.ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΜΑΖΑΣ

Εάν δεν έλειπε ύλη-μάζα από τα υλικά υποσύνολα του Σύμπαντος μέσα στο χώρο, τότε η έλξη θα ήταν απεριορίστη και σε τελική ανάλυση χωρίς νόημα. Η ύλη δε θα ήταν μέσα στο χώρο και σαν ασυνεχής ποσότητα πολλών φορέων αλληλεπίδρασης. Δηλαδή θα υπήρχε η «παραδοξότητα» της υποτιθέμενης Μεγάλης Έκρηξης. **Η μάζα λείπει, γιατί υπάρχει απόσταση**, με άλλα λόγια γιατί η ενέργεια δεν είναι απεριορίστα ελαττωμένη, αντισταθμίζεται και δεν έχει γίνει όλη ύλη.

Η ύπαρξη της ύλης και η δυνατότητα έμμεσης-υλικής αλληλεπίδρασης προϋποθέτουν περιορισμένη ελκτική επίδραση, όριο στη χωροενεργειακή ροή. Από την άλλη, η έλξη και η χωροενεργειακή ροή υπάρχουν, γιατί έχουν ένα όριο και ελλείψεις, οι οποίες παρουσιάζονται σαν ύλη, σαν διακοπή του ταυτόχρονου. Αν η χωροενέργεια ονομαστεί «σκοτεινή» ύλη, τότε η λεγόμενη βαρύτητα θα βρεθεί περισσότερη απ' όση

για να διατηρείται ο υλικός κόσμος. Για τον απλό λόγο, ότι η βαρύτητα υπολογίζεται σαν μια πρόσθετη ξεχωριστή ενέργεια, που δημιουργείται από την ύλη. Ενώ, αντίθετα, η ύλη είναι σχετική απώλεια βαρύτητας και ενέργειας. **Η ενέργεια του χώρου ρέει για να ισορροπήσει και η ροή της δημιουργεί και διατηρεί ξανά τις ελαττώσεις της, τις οποίες ονομάζουμε «ύλη».**

Εάν η συγκέντρωση της ύλης και η έλξη της μπορούσαν να γίνουν ως του σημείου να μην μπορεί να ξεφύγει τίποτε από τον περιορισμένο χώρο της, αυτό θα ήταν η αρχή για να συμπαρασύρει και να καταστρέψει όλο το Σύμπαν... Η ροή της χωροενέργειας αυτή η ίδια θα αυτοσυγκεντρωνόταν, χωρίς να μπορεί να μεταδοθεί έξω από τον περιορισμένο χώρο της συγκέντρωσης. Η συγκέντρωση της ύλης ξανά θα μεγάλωνε απεριόριστα από την ίδια την ελκτική ροή της... Τέτοια έλξη τελικά θα επέφερε την ακινησία. Όλη η ύλη θα ήταν χωρίς χρονική και χωρική διαφορά, χωρίς αλληλεπίδραση ξεχωριστών φορέων και έτσι συνεχώς. Εκεί δε θα υπήρχε έλλειμμα μάζας... Όπως και να εννοήσουμε την ελκτική ροή, θετικά ή αρνητικά προς την υλική συγκέντρωση -σαν ενέργεια που προστίθεται στην υλική ή σαν αντισταθμιστική- η ροή θα έπαιε και η συγκέντρωση δεν θα συνεχιζόταν απεριόριστα και αδιατάραχτα. Η ύλη δεν μπορεί να συμπυκνώνεται απεριόριστα χωρίς να αποσταθεροποιηθεί.

24.ΣΧΕΣΗ ΠΟΣΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΜΕ ΤΗ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΡΟΗΣ ΤΗΣ

Η ελάχιστη ροή ενέργειας δημιουργεί μια νέα ελάχιστη ελάττωσή της σε μια ελάχιστη απόσταση (σε ένα ελάχιστο χώρο), αντισταθμίζεται πολύ γρήγορα στον ελάχιστο χρόνο, όπως και μεταφέρεται. Η πολύ γρήγορη αντιστάθμιση δημιουργεί νέα ελάττωση, σε πολύ γρήγορο χρόνο και η πολύ γρήγορη μεταφορά των ελαττώσεων, επηρεάζει πιο συχνά άλλους υλικούς φορείς. Όσο πιο μικρή η ελάττωση της ενέργειας, σε τόσο μικρότερο χρόνο αντισταθμίζεται και μεταφέρεται η ελάττωσή της. Αντιστρόφως, όσο πιο γρήγορα αντισταθμίζεται μια ελάττωση της ενέργειας, τόσο μικρότερη η νέα ελάττωση που δημιουργείται και πιο γρήγορα διαμοιράζεται και σε μικρότερο χώρο. Βάσει αυτού, μπορούμε να πούμε, ότι εκεί που υπάρχει πολύ ισχυρή αλληλεπίδραση (όπως στον ατομικό πυρήνα), εκεί υπάρχει μικρότερη ελάττωση της χωροενέργειας, ρέει μια ελάχιστη ποσότητα αντιστάθμισης, αλλά με πιο μεγάλη συχνότητα.

Τα υλικά στοιχεία της μικρότερης απόστασης (τα οποία υπάρχουν σαν φορείς για πιο έμμεσους τρόπους αλληλεπίδρασης), δεν μπορούν να

αλληλεπιδρούν με πολλούς τρόπους στην ίδια στιγμή. Γι' αυτό η ενέργειά τους δεν μπορεί να επηρεάζεται (να λαμβάνει ή να προσδίδει περισσότερη ενέργεια) πέρα από ένα όριο, όταν αλληλεπιδράσει με μεγαλύτερα πράγματα (ή με περισσότερη υλική ποσότητα). Τι νόημα έχει το «μεγαλύτερο» πράγμα τη στιγμή που το σημείο αλληλεπίδρασης (μιας σύγκρουσης) τους θα είναι ένα ελάχιστο, ένας ελάχιστος χώρος; Η αλληλεπίδραση του υλικού φορέα θα γίνει με ένα ελάχιστο μέρος από τη σύνθετη ποιότητα του «μεγαλύτερου» πράγματος. **Αυτό το οποίο μπορεί να μεταβάλλει την ενέργεια των υλικών φορέων και την ελάχιστη ροή ενέργειας (που γίνεται σε πολύ μικρό χρόνο) πρέπει να αλληλεπιδράει πολύ συχνά και με γρηγορότερο τρόπο μαζί τους.**

Γιατί η ενεργειακή ροή του χώρου, η ελκτική ροή (η βαρύτητα) επηρεάζει λιγότερο τις αλληλεπιδράσεις των υλικών φορέων στις μικρότερες αποστάσεις και περισσότερο τις μεγάλες μάζες τους; Τώρα μπορούμε να απαντήσουμε στη μεγάλη αυτή απορία των σύγχρονων φυσικών. Η ύπαρξη των υλικών φορέων αρχίζει με ενέργεια που ρέει (και αλληλεπιδράει) με τον πιο άμεσο και με τον πιο συχνό τρόπο. Με άλλα λόγια, **οι υλικοί φορείς αλληλεπιδρούν και γίνονται με τρόπο πιο γρήγορο από το χρόνο (και την απόσταση), που αλληλεπιδρούν τα πιο μεγάλα πράγματα. Τα μεγάλα πράγματα μετακινούνται μέσα στο χώρο σε μεγαλύτερες αποστάσεις και αλληλενεργούν λιγότερο συχνά και με πιο αργούς τρόπους.**

Αυτός είναι και ο λόγος της απροσδιοριστίας στην κίνηση των ελάχιστων υλικών φορέων. Ο χρόνος στον οποίο γίνεται εκεί μια αλληλεπίδραση είναι μικρότερος (και ο τρόπος πιο γρήγορος) από το χρόνο, στον οποίο αυτή η ίδια αλληλεπίδραση επηρεάζει πιο πέρα και σε μεγαλύτερη απόσταση κάποιους άλλους υλικούς φορείς. Έτσι, όταν στο μάτι μας φθάνει ο επηρεασμένος υλικός φορέας (φωτόνιο), ο οποίος «μεταφέρει» τη θέση και τη στιγμή ενός άλλου (με τον οποίο αλληλεπίδρασε στον ελάχιστο χώρο), αυτός μας δείχνει το παρελθόν εκείνου του άλλου και έχουμε χάσει ένα μέρος από τη συνέχεια της κίνησής του (και του πιο πέρα τρόπου με τον οποίο συνδέεται).

25.Η ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑ, Η ΤΥΧΗ ΚΑΙ Η ΑΣΥΝΕΧΕΙΑ

Τα πράγματα υπάρχουν σαν μέρη μιας και της ίδιας αυτοπροσδιορισμένης ποιότητας (σαν προκαθορισμένα από το Κοινό Σύνολο) και όχι μόνο εξωτερικά και με τελείως τυχαίους τρόπους. Δεν προσδιορίζονται μόνο από τις εξωτερικές επιδράσεις ή μόνο από μερικά άλλα

προηγούμενά τους πράγματα και ανεξάρτητα από τη δική τους δραστηριότητα. **Η σχετική έμμεση εξέλιξη (με τις αλληλεπιδράσεις, τις τροποποιήσεις και τις συνθέσεις των υλικών φορέων) αντιστοιχεί και αποκαλύπτει την ανέκαθεν άμεση Συμπαντική Ποιότητα.** Σχετικά εκ των υστέρων μέσα στο χρόνο των περιορισμένων πραγμάτων τα πάντα είναι και γίνονται έμμεσα-εξωτερικά σαν υλικά μέρη, χωρίς μια επαρκή (και απομονωμένη) έμμεση αιτία και χωρίς αυτοτέλεια. Αλλά εκείνα είναι ανέκαθεν και επαρκώς προσδιορισμένα από το κοινό (και ταυτόχρονο) σύνολό τους σαν άμεσα. Οι ποιότητες των πραγμάτων και οι τρόποι που αυτά διασυνδέονται είναι πάντοτε η ποιότητα της άμεσης, κοινής και αυτοτελούς πραγματικότητας, η οποία συνεχίζει ανέκαθεν να γίνεται έμμεσα-εξωτερικά σε σχετικά μικρότερες στιγμές. Ενώ αυτή σαν σύνολο είναι ανέκαθεν τελειοποιημένη μέσα στα σταθερά όρια μιας ευρύτερης στιγμής με άμεσο-εσωτερικό τρόπο. Πόσες άλλες διατυπώσεις θέλετε;

Οι δυνατότητες υπάρχουν πάντοτε μέσα στο χώρο και στο χρόνο των έμμεσων (υλικών) πραγμάτων. Τα πράγματα δεν μπορούν να είναι χωρίς καμιά δραστηριότητα, χωρίς να γίνονται και χωρίς να αλληλεπιδρούν. Αλλά και αντιθέτως δεν μπορούν να υπάρχουν και να γίνονται χωρίς χρονικό όριο και συνεχώς, γιατί αυτό θα σήμαινε ότι η Συμπαντική Ποιότητα είναι με απεριόριστες δυνατότητες και όχι σταθεροποιημένη. Η ασυνέχεια και το όριο στη συνεχή εξέλιξη των πραγμάτων είναι η αναγκαία συνέπεια και η σχετική αρχή της σταθερότητας του Κοινού Συνόλου τους. Οι δυνατότητές τους δεν μπορούν να μην πραγματοποιηθούν μέσα στα όρια της Συνολικής Στιγμής, στην οποία το Σύμπαν είναι άμεσα με όλους τους δυνατούς τρόπους. Η πραγματοποίηση των δυνατοτήτων τους δεν είναι ανεξάρτητη από την ποιότητα των πραγμάτων σε κάθε στιγμή, αλλά εξαρτάται και από τυχαίες εξωτερικές τους επιδράσεις.

Γι' αυτόν το λόγο, δεν είναι διαρκώς το ίδιο δυνατές για πραγματοποίηση. Η πραγματοποίηση των δυνατοτήτων τους δεν είναι σταθερά προσδιορισμένη και υπάρχει μια λιγότερη ή περισσότερη προτεραιότητα για να γίνει, την οποία ονομάζουμε πιθανότητα. Λ.χ. αύριο είναι δυνατόν να μην ανατείλει ο ήλιος, όπως είναι δυνατό να ανατείλει, ωστόσο αυτές οι δύο δυνατότητες δεν έχουν «ίση» αλήθεια. Δεν είναι απλώς δυνατό, είναι πιθανότατο πως ο ήλιος θ' ανατείλει, γιατί ακόμα υπάρχουν οι γνωστοί συσχετισμοί των γνωστών και βασικών πραγμάτων. Η διαφορά ανάμεσα στην πιθανότητα και στη δυνατότητα είναι διαφορά στο δυνατό με προτεραιότητα πραγματοποίησης και υπό σταθερούς όρους, ενώ το απλώς δυνατό είναι ευρύτερη έννοια. Δυνατό είναι κάθε τι που μπορεί να γίνει σε κάποιες ακαθόριστες περιστάσεις υπό όλους τους όρους, χωρίς περιορισμό ή ανεξάρτητα από κάποια προτεραιότητα. **Η προτεραιότητα και ευρύτερα η πιθανότητα πραγματοποίησης, είναι μια από τις ειδικότερες συνέπειες της Συμπαντικής σταθερότητας, της προϋπάρχουσας αμεσότητας και**

των χρονικών ορίων μέσα στα οποία γίνονται τα πράγματα σαν εξωτερικά, όπως είναι ευρύτερα η ύπαρξη των κοινών (και των σταθερών) στοιχείων τους.

Κανένα πράγμα, το οποίο δεν είναι η επαρκής αιτία του εαυτού του δεν μπορεί να είναι η μόνη αιτία για την ύπαρξη των άλλων ή να ενεργεί τελείως ανεξάρτητα από τα υπόλοιπα. Για να υπάρχει αλληλεπίδραση και διαφορά χρόνου (ή εμμесότητα) πρέπει να υπάρχουν πράγματα, τα οποία δεν είναι η μόνη (ή η επαρκής) αιτία του εαυτού τους (και συνεπώς ούτε των άλλων). Όπως και αντιστρόφως, για να υπάρχουν τα πράγματα σαν εξωτερικά μέρη, πρέπει να υπάρχει διαφορά χρόνου στην αλληλεπίδραση, έμμεση ενέργεια, «αργοπορεία». Οι έμμεσες (ή εξωτερικές) αλληλεπιδράσεις υπάρχουν με τη μη ταυτόστιγμη συνύπαρξη όλων των πραγμάτων-αιτιών και αντιστρόφως.

Κάθε μέρος επηρεάζει και τροποποιεί τα υπόλοιπα, όχι όμως όλα στην ίδια στιγμή. Αν προσδιόριζε αλλαγές σε κάθε άλλο πράγμα (και σε όλους τους τρόπους σύνδεσής τους), τότε δε θα υπήρχαν πολλά πράγματα ούτε σε διαφορετικές στιγμές. **Οι επηρεασμοί δεν μπορούν να συνεχίζονται απεριόριστα με σταθερά προσδιορισμένους τρόπους και έτσι πιο έμμεσα υπάρχουν αποτελέσματα, τα οποία δεν προσδιορίζονται σταθερά από μια και την ίδια αιτία.** Αντιστρόφως, υπάρχουν αιτίες που δεν αποτελούν τη μόνη ή την πρώτη αρχή για την ύπαρξη των πιο έμμεσων αποτελεσμάτων τους και ωστόσο αυτές συντελούν-χρησιμεύουν στην ύπαρξη εκείνων, ακόμα και όταν αυτές οι ίδιες δεν υπάρχουν. Έτσι, η σχέση έχει μια έννοια ευρύτερη από αυτήν της αλληλεπίδρασης. Μπορεί να μη διαπιστώνουμε καμία αλληλεπίδραση ανάμεσα σε δύο πράγματα, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι είναι χωρίς σχέσεις το ένα με το άλλο.

Η απροσδιοριστία και το λεγόμενο τυχαίο, στην πραγματικότητα είναι ο ασταθής προσδιορισμός, ο οποίος εξηγείται από την έμμεση συντελεστικότητα των αλληλοεξαρτημένων μερών και τη διαφορά στο χρόνο αλληλεπίδρασής τους. Ασταθής προσδιορισμός σημαίνει πιο έμμεση επίδραση, μη ταυτόστιγμος προσδιορισμός, χρονική απομάκρυνση του αποτελέσματος από την αιτία, ελαχιστοποίηση μιας ενέργειας σε σχέση με το πιο έμμεσο αποτέλεσμά της. Αν ο προσδιορισμός εννοείται σαν σταθερή σχέση ανάμεσα στην αιτία και στο αποτέλεσμα ή σαν ένας σταθερός τρόπος εξέλιξης, τότε είναι φανερό ότι δεν μπορεί παρά να έχει μια σχετική και περιορισμένη σημασία στην πραγματικότητα και σημαίνει μια πιο άμεση σχέση και χρονική προτεραιότητα.

Από την άλλη, αν η Συμπαντική Ποιότητα είχε πάντοτε απραγματοποίητες δυνατότητες ή αν δε γινόταν μέσα στα όρια μιας ευρύτερης στιγμής, τότε όλα θα ήταν και θα άλλαζαν τελείως απροσδιόριστα,

αναρχικά και με απεριόριστους τρόπους. Η μόνη αιτία της ύπαρξης, της ποιότητας, των δυνατοτήτων και των σχέσεων των πραγμάτων, η οποία δεν έχει άλλη αιτία εκτός του εαυτού της, σε αντίθεση με τις μερικές αιτίες, είναι το τέλειο (ή ταυτόχρονο) σύνολό τους (συνεπώς και εκείνα). Τελικά, η συνέχεια, η σταθερότητα, η προτεραιότητα, είναι γνωρίσματα του σταθερού και πιο άμεσου προσδιορισμού. Ενώ η ασυνέχεια, η αστάθεια και η ασυνέπεια είναι γνωρίσματα του ασταθούς προσδιορισμού. Διαφορετικά, τα μέρη της πραγματικότητας δε θα μπορούσαν να είναι μέρη και ν' αλληλεπιδράσουν, γιατί δε θα υπήρχαν σε διαφορετικές στιγμές το ένα από το άλλο (και η αλληλεπίδραση δε θα γινόταν με πιο έμμεσους τρόπους).

Η υλική ύπαρξη εκ των υστέρων σαν έμμεση-εξωτερική και η εξέλιξη δεν μπορούν να έχουν μια κοινή, πρώτη και επαρκή αιτία ή ένα τελικό αποτέλεσμα, παρά μόνο όταν όλες μαζί αποτελούν ένα σταθερό σύνολο σε μια ευρύτερη στιγμή. Ο μόνος τρόπος για να υπάρχουν η πολλαπλότητα των πραγμάτων, η έμμεση διασύνδεση, οι ατελείωτοι τρόποι εξέλιξης, παρελθόν και μέλλον, χωρίς να λείπει μια επαρκής (κοινή και σταθερή) αιτία για το σύνολό τους και για το κάθε πράγμα σαν ξεχωριστό και χωρίς να λείπουν τα όρια από το χρόνο, είναι ένας: Να αποτελούν μέρη-στιγμές μιας ανέκαθεν σταθερής συνολικής πραγματικότητας μέσα στα όρια μιας ευρύτερης στιγμής.

26.Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ

Από την προσεκτική ανάλυση του βασικού ορισμού του Σύμπαντος βλέπουμε απρόσμενες και συνταρακτικές απαντήσεις σχετικά με τα μεγάλα κοσμολογικά ζητήματα. Ωστόσο, θα διαπιστώσουμε πολλά αναπάντητα ερωτήματα και ειδικά εκείνα που βρίσκονται στα όρια της κοσμολογίας και σχετίζονται άμεσα με τη ζωή, με το θάνατο, με το Θεό και πιο έμμεσα με την πρακτική φιλοσοφία. Ποια η σχέση όλων αυτών των αφηρημένων αλληλεπιδράσεων με την εμπιότητα; Ποια η θέση της Ζωής και ειδικά του ανθρώπου μέσα σε ένα τέτοιο χωροχρονικό Σύμπαν; Αυτή η κοσμολογική γνώση μας δίνει τη δυνατότητα να απαντήσουμε αν υπάρχει ο Θεός, ποια είναι η σχέση του με τον κόσμο και αν η ζωή μας τελειώνει για πάντα; Η κοσμολογική θεωρία του Τελειωμένου Συνολικού Χρόνου γίνεται ακόμα πιο εκπληκτική και αξιόπιστη από την ανάπτυξή της προς αυτήν την κατεύθυνση.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ένα καλό παράδειγμα είναι τα στάσιμα κύματα.
2. Με άλλα λόγια, αμεσότητα εκ των υστέρων σαν έμμεση.
3. Τι θα πει «παραμορφώνει»;
4. Δηλαδή είναι η ροή ενέργειας προς αντιστάθμιση των ελαττώσεών της
5. Το σφαιρικό σχήμα μπορεί ν' αποδοθεί στο Σύμπαν και στο χώρο σαν μια απλή και ανεξήγητη άποψη, από την οποία δε νοούνται οι σχέσεις του γεωμετρικού σχήματος με τις άλλες χωροχρονικές δυνατότητες των υλικών πραγμάτων και με τη ροή της ενέργειας.
6. Η σχέση ταχύτητας και μάζας που υπολογίζεται από τη γνωστή θεωρία της σχετικότητας είναι μια περιορισμένη συνέπεια (διατυπωμένη με ειδικούς όρους) της γενικότερης αρχής, η οποία συνταυτίζει την ουσία με το χρόνο. Το πράγμα είναι μαζί με τις τροποποιήσεις του, με τη συνέχιση των αλλαγών του. Σε μεμονωμένες στιγμές ή με σταθερές τις αλληλεπιδράσεις του θεωρείται σε κατάσταση ηρεμίας, ξεχωρισμένο, εξατομικευμένο ή και αντιθέτως.
7. Κανένα υλικό σώμα δεν μπορεί να ξεπεράσει την ανώτερη οριακή ταχύτητα και η δύναμη που το επιταχύνει ελαττώνεται, όχι γιατί μεγαλώνει η μάζα του ή γιατί «παγώνει» ο χρόνος -κάτι το ακατάληπτο- αλλά γιατί αντιθέτως αυτό παύει να είναι ένα σταθερό σώμα ή με τους ίδιους τρόπους σύνδεσης των στοιχείων του. Έτσι η ενέργεια διαμοιράζεται σε διάφορες στιγμές και με άλλους τρόπους.
8. Γαλαξίες;
9. Μπορούμε να διανοούμε τα πράγματα, σχέσεις, δυνατότητες και στοιχεία, τα οποία δεν διαπιστώνουμε άμεσα στις εμπειρικές προσλήψεις μας. Γιατί τα ίδια τα πράγματα έχουν τη δυνατότητα να μοιάζουν, συγγενεύουν, έχουν κοινές και σταθερές δυνατότητες, σχέσεις τρόπους δράσης και αντίδρασης. Μπορούμε να μιλάμε για μια (δυνατή) εμπειρία, την οποία δεν έχουμε και αυτή η δυνατότητα μας προέρχεται από την περιορισμένη εμπειρία μας και με το διάμεσο ορισμένων γενικών εννοιών. Το πιο λαμπρό παράδειγμα εύστοχης γενίκευσης από μια περιορισμένη και τυχαία εμπειρία είναι ο περίφημος νόμος της παγκόσμιας έλξης του Νεύτωνα (με αφορμή την πτώση ενός μήλου, όπως λέγεται).
10. Προσέξτε πως αποσαφηνίζεται και γίνεται πιο λογικό το ίδιο ερώτημα, που με άλλα λόγια είναι πιο αδιανόητο και θα το προσπερνούσαμε σαν γενικόλογο φιλοσοφικό παιγνίδι: Πως ο Χρόνος είναι τελειωμένος ενώ υπάρχει ροή (μικρότερων) στιγμών;
11. Βλέπε ξανά την 7^η ενότητα.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΑΚΗΣ
ΖΑΒΟΓΙΑΝΝΗ 7
ΠΕΙΡΑΙΑΣ, ΤΚ. 18541
ΤΗΛ. (210) 4811373

**ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ
ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ**

Στη μνήμη όσων ένιωσαν την ανάγκη και επιχείρησαν να διατυπώσουν μια τελική κοσμοθεωρία, χωρίς να αποθαρρυνθούν από τις δυσκολίες και από τα όρια των γνώσεών τους